

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἔτος 6ον Ἀριθ. 417

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθῆναι.—Πέμπτη 21 Φεβρουαρίου 1913

ΑΙ ΔΥΟ ΠΡΟΕΔΡΙΝΑΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ἡ κυρία Πουανκαρέ, σύζυγος τοῦ νέου Προέδρου τῆς Δημοκρατίας,
ἐπισκεπτομένη τὴν κυρίαν Φαλλιέρ, σύζυγον τοῦ τέως, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν

ΟΛΙΓΟΝ ΑΚΟΜΗ

Ενός μ' εμμένει προχθές ή καταιγίς και τὰ στοιχεῖα ἀφηνιασμένα ἐμαστίζονταν τὴν παγωμένην γῆν, ὅλοι αἱ μυτιές τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλοι αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ὅλοι, καὶ ὅσοι εἶχαν προσηλπίς ὑπάρχεις εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἰδίως ὅσοι δὲν εἶχαν, στερούμενοι καὶ αὐτῆς τῆς ὑπερηφάνου παρηγορίας, ὅλοι ἀνελογίζοντο τοὺς ἡρώας, τοὺς χειμαζομένους ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου καὶ παρεκάλουν ὅλοι τὸν Θεὸν νὰ τοὺς φυλάξῃ, νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ, νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ.

Ὀλίγον ἀκόμη θὰ ὑπομείνετε γενναῖοι! Τὴν θύελλαν θὰ διαδεχθῇ, καὶ ἀνάγκη ἡ γαλήνη, τὸν παγετὸν ὁ ἥλιος καὶ τὸν περικρὸν χειμῶνα ἡ γλυκύτης ἀνοιξίς.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἀμειψθῇ ἐπαξίως πρὸς τὰς ἀπεριγράπτους σας θυσίας.

Ἡ Νῆα σὰς ἀναμένει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν θεομὴν ἀγκάλην τῆς.

Ἀλλὰ ἐκτὸς αὐτῆς καὶ αἱ ἀγκάλαί τῶν προσφιλῶν σας ὅλων καὶ ὅλοι αἱ ἀγκάλαί τῶν Ἑλλήνων σὰς περιμένουν νὰ σὰς σφίξουν, ὡς ἡρώας καὶ νικητάς.

Μαζὶ μὲ τὴν ἐρχομένην ἀνοιξὶν τελειώσουν αἱ δοκιμασίαι σας.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ αἰσθανθῇτε ἐπάνω εἰς τὰ μέτωπά σας καὶ εἰς τὰ παγωμένα τώρα χεῖρά σας, τὸ πλεόν θεομὸν φιλῆμα καὶ τὸ πλεόν ὑπέροχον, τὸ φιλῆμα τῆς Δόξης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Οἱ ἐν εἰρήνῃ ἐτήσιοι μισθοὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Βουλγαρίας εἰς δὲ τὰ σώματα εἰνε οἱ ἑξῆς:

Στρατηγὸς 14,000 φράγκα, ἀντιστρατηγὸς 12,000, ὑποστρατηγὸς 12,000, συνταγματάρχης 8,400, ἀντισυνταγματάρχης 6,000, ταγματάρχης 5,400, λοχαγὸς α' τάξεως 4,500, λοχαγὸς β' τάξεως 3,600, ὑπολοχαγὸς 3,000 καὶ ἀνθυπολοχαγὸς 2,700.

Οἱ μισθοὶ αὗτοι αὐξάνονται ἀναλόγως ἐκτὸς ἀπὸ τῆς κληρονομίας τῆς ἐπιστρατεύσεως. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καταβάλλεται ἡ ἀξία τοῦ ἀποβιώσαντος ἡ καταστάντος ἀρχιστῆνος ἔκαστος ἀπὸ τῆς κληρονομίας τῆς ἐπιστρατεύσεως μέχρι τῆς λήξεως αὐτῆς. Δίδονται ἐπίσης εἰς αὐτοὺς ἔξοδα ἡμερησίας ἐνσολογίσεως. Εἰς τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ μάστιγα τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων παραβάνται ἔξοδα ἐκστρατείας, τὰ ὅποια διπλασιάζονται διὰ τοὺς ἐκτὸς τῶν συνόρων τοῦ Βασιλείου ἐνδικομένους.

Οἱ μισθοὶ αὗτοι κατανοοῦν νὰ εἰνε μνθικοὶ ἀπέναντι τῶν μισθῶν τῶν ἰδικῶν μας ἀξιωματικῶν. Ἀς ἐπισύμωμεν ὅμως εἰς τὸ μέλλον.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ Πρακτορεῖον Ρώτης ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Χακὶ πασά εἰς Λονδὶνον ἀπέτυχεν.

Αἱ Δυνάμεις ἐπιμένουν εἰς τὴν πλήρη ἀποδοχὴν τῶν ὀντων τοὺς ὁποίους παραδέχονται ἐν τῇ διακοινωνίᾳ τῶν πόλεων τῆς Πόλης.

Ὁ Σερφετ Πασάς ἐπισκέφθη τὸν ἐν Κωνσταντίνῃ Πρεσβευτὴν τῆς Ρωσίας, ἐκφράσας τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅπως συναφθῇ εἰρήνη μετὰ τῆς Βουλγαρίας.

Εἰς τὴν Κωνσταντίνῃ ἀνεκαλύφθη συνομιλία, ἥτις ἐνήργει κατὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπιτροπὴ Νεοτούρκων ἐπισκέφθη καὶ συνεσχέθη τὸν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

— Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ δανείου 500 ἑκατομμυρίων διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀμύναν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον βορείως τῶν Ἰωαννίνων συνήφθη ἐξώσμος μάχη, κατ' ἣν οἱ Τούρκοι ἐτρώσαντο εἰς ἀκατον φυγῇ.

— Περιηλθὼν εἰς χεῖρας τῶν ἡμετέρων 180 αἰχμάλωτοι.

— Ἐπὶ τῇ 51ῃ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τοῦ Φερδινάνδου ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μας ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν συγχρητῆριον τηλεγράφημα.

— Οἱ κάτοικοι τῆς Χειμάρρας ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβέρνησιν ἐνωτικὸν νῆσιμα.

— Ἡ Τουρκία παρέλαβεν 18 πυροβολοχέας, ἀποσταλείσας ὑπὸ τῆς Γερμανίας μέσω Κωνσταντίνης.

— Τὸ Ἀλβανικὸν Συνέδριον συνέληθεν ἐν Τεργέστῃ.

— Κατὰ τηλ(φ)ήματα ἐκ Κωνσταντίνης ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διαφεύδει τὰς φήμας, ὅτι ἀνέθεσε εἰς τὸν Μ. Δυνάμεις τὴν συνομιλομένην τῆς εἰρήνης.

— Ἡ Ἀγγλία συνεβούλευσε τὴν Βουλγαρίαν νὰ παρατηρῇ τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως.

— Ὑπάρχουν πληροφορίες ὅτι τὸ «Χαμηλὸν» ἐφθασεν εἰς Βηρυττόν.

— Ὁ ἡμέτερος στρατὸς ἀπόθηκε τὸν ἐχθρὸν καὶ προχωρεῖ ἤδη πρὸς τὸν «Αρμαθον».

— Μοῖρα Ἑλληνικῶν Στόλων ἐκανονιοβόλησε τοὺς Ἁγίους Σαράντα, διασκορπισθέντες τοὺς ἐχθροὺς.

— Μέρους τοῦ στρατοῦ μας ἀπεβιβάσθη εἰς τὸν ἀνωτέρω λιμένα, τὸν ὁποῖον καὶ κατέλαβον.

— Ὁ «Ἡμερησίος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου, βεβαίως καὶ μετὰ τὴν Ρωσσίας καὶ Αὐστρίας ἐπὶ τὴν δριστείαν συμφωνία ἐπὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ ζητήματος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑ

Ἐνα πολὺ παλαιὸν κοινωνικὸν ζήτημα, ἀναφανὲν ἰσως ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν τράμ, ἤρως καὶ πάλιν συζητούμενον τελευταίως εἰς τὸν ἡμερησίον τύπον, ἐάν δηλαδὴ πρέπη οἱ ἄνδρες νὰ παραγοροῦν τὸ καθήκον τὸν εἰς τὸ ὅριστον φῶλον μέσα εἰς τὰ ὀχήματα τῆς συγκοινωνίας. Διὰφορὰ γυναικῶν ἠκούσθησαν καὶ ἀνεπτυχθῆσαν, ὁ καθένας δὲ, ἀναλόγως τῶν προσωπικῶν του διαθέσεων, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς μᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἰδέας: μορφοῦνται λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετ' ὀλίγας γραμμὰς νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὴν ξαναπροσκαρτοθεσίαν αὐτῆν συζητήσιν, ποῦ θὰ ἐξακολουθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον ν' ἀπασχολῇ τὸν ἀνθρώπινον γένος, ἐφόσον καὶ οὐσιαστικῶς δὲν στέφεται ὑπὸ πλήρους πραγματικῆς νίκης ὁ ἀγὼν τῶν σπουδαζομένων.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ἐξωρισώμεν τρεῖς κατηγορίας γυναικῶν, τὰς γραιάς, τὰς ἐγκύους καὶ τὰς παραγόντας ἀσθενικάς, ποῦ ἐν αἰσθημῇ καὶ ἐν καθήκονι συγχρόνως ἀνθρωποτικῶν ἐπιβάλλει ἀπέναντι τῶν καθε ἀνδρῶν καὶ βοηθῶν, ἐπομένως καὶ τὴν στοιχειώδη ὑποχρέωσιν νὰ παρέχωμεν εἰς αὐτάς τὸ καθήκον μᾶς, δουλοῦντες καὶ ἂν ἐυρισκόμεθα, ὅταν τύχῃ νὰ ἴστανται. Ἡ διαγωγή αὐτῆς ἄλλως τε εἰνε ἡ ἐπιβαλλομένη καὶ ὡς πρὸς τοὺς γέροντας καὶ ἀσθενεῖς ἀντιπροσώπους τοῦ ἀρενοῦ φύλλου.

Ἀπομένουν ἐπομένως εἰς ἐξέτασιν αἱ νεαραὶ καὶ μέσης ἡλικίας ὄνεις γυναῖκες. Καὶ εἰς τὸν κύκλον αὐτὸν τὸ ζήτημα ἔχει δύο ἀποφρεῖς, τὴν κοινωνικὴν καὶ τὴν φυσικὴν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀποφρεῖς, ἐφόσον ἡ κοινωνία ἐπιμένει νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ θῆλυ ὡς ἀσθενὲς φύλον καὶ ἐφόσον τὸ πλεῖστον τῶν γυναικῶν μετὰ κάποιαν αὐτοεξέλιξιν καὶ νὰ ἀποδέχεται τὸν τοιοῦτον τίτλον, εἰμῆθα ὑποχρεωμένοι οἱ ἄνδρες μετὰ κοινωσιακά μεσοσυνάμειν νὰ προσφέρωμεν τὰς θέσεις μας εἰς τὰς κυρίας, διότι ἄλλως κινδυνεύομεν νὰ θεωρηθῶμεν ὡς ἀπολίτιστοι καὶ ἀγενεῖς. Καὶ κατὰ παραπάνω: αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅπερ τῆς ἰσότητος τῶν γυναικῶν μαχομένων θῆλυ δὲ μᾶς ψάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενον. Ἀπὸ φυσικῆς ὅμως ἀποφρεῖς, ἡ ὁποία εἰνε ἡ ὁρμή καὶ πραγματικῆς, δὲν ἐνοῶν τὸν λόγον — καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ θεατρικὸς τύπος τοῦ «Παυλίνης» — ὁ ὁποῖος θὰ μετ' ὑποχρέωση νὰ δώσῃ τὸ καθήκον μὲν εἰς σφρηγὴν καὶ γεμάτην ζωτικότητά κυρίαν.

Ὁ Μόνος

Ὁ σασείρων ἐν ἡ μάχῃ
δερίζει ἐν ἡ ἱστορίᾳ

Δὲν γνωρίζω ἐάν ἡ καρδία καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὅλων σικρὰ ὅπως ἡ ἰδική μου, δὲν γνωρίζω ἐάν ἐκλαύσαν ὅπως ἐγὼ, δὲν γνωρίζω ἐάν ἐθερμάνησαν ὅπως ἐγὼ, καὶ τέλος δὲν γνωρίζω, ἐάν καὶ οἱ ἄλλοι μου σόντροφοι εἰς τὸ πεδὶον τοῦ πολέμου, ἔχρουν τὸσα δάκρυα χαρᾶς, ἐπὶ τῇ χαρμῶν ἀγγέλει τῆς χῆρας, γὰρ τὸ Τουρκικὸν ἐκεῖνο κοῦρ... τῆς Σούδας. Ἐν μόνον γνωρίζω γὰρ τὸν αὐτὸν μου, ὅτι ἐπὶ ἐλοκλήρους ὥρας ἐχόρευα ὡς μαινόμενος — ἐπὶ ἐλοκλήρους ὥρας ὡμίλουν ὡς ἀπὸ τριπόδος, ἐπὶ ἐλοκλήρους ὥρας — ἐτραχέζον ἐξῆς καὶ ἐντὸς, ἐκλαύον, ἐπὶ τῇ σφαιρῇ κυριολεκτικῶς.

Καλὰ ἡ κακὰ ἔκανα ἐγὼ τὸ ἔξωρα. Δυστυχῶς ὅμως τὴν εὐτυχίαν μου αὐτὴν, ἡγαλάσθην νὰ διανέμω μετ' οὐ πολλὴ καὶ εἰς ἄλλους πατριώτας καὶ εἰς ἄλλα παιδιά. Τὶ συμβαίνει; μ' ἐρωτοῦσαν.

Δὲν τὰ μάθαι; ἔνωσις πλεόν ἀληθῆς, ἔνωσις κόρης ἐντεταμένης μετὰ τὴν μητέρα τῆς... τελευτῆς ἐλευθερίας καὶ περὶ τῆς, εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας τῆς μεγάλης μάνας. Ναι μάλιστα πρὸ μικροῦ ἀδελφὴ τὸ αἰματόδρεκτο νησίδι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἡ γλυκεῖα μητέρα ἡς τὸς χρόνους τῶν μετ' αὐτὴν τὰς χεῖρας ἐξήτει νὰ συλλάβῃ τὴν παταλῶσα τὴν κέρη τῆς.

Καὶ ποῖος ἂν ἐπιτρέπεται τὰ εἰπε ὅλα αὐτὰ; ποῖος τὰ ἔφερε αὐτὰ τὰ νέα; ποῖος μᾶς ὁρεῖται τὴν εὐτυχίαν αὐτῆν;

Ἄγγελος παρήγορος ἐξ οὐρανοῦ παιδί μου ἄγγελος οὐρανὸν σταλαῖς, μᾶς τῶστος αὐτὰ ὅλα. Γ' αὐτὸ τώρα ἐκεῖ ὅπου ἔμεινε καὶ τὸ τελευταῖο κουρελιασμένον παλὶ τῆς ἄλλοτε μεγάλης ὁθωνανικῆς αὐτοκρατορίας, ἐκεῖ λέγω τώρα, ἡ φθὴν μεγάλη ὥρα καὶ ὑπερήφανος κινώμενος, μετὰ τὴν ἐντολὴν ὅπως ὁσάκις μὲν πνέῃ ἡ αἰσὶς τοῦ Αἰγαίου, σικρὰ καὶ καταφύγῃ διὰ τὸν πετρεῖον τῆς τὰ ἐπὶ τῇ σφαιρῇ καὶ τῇ τελευτῇ τῆς μεγαλοσύνης, ὁσάκις δὲ ὁ ἀνεμὸς τῆς Αἰθῆρας νὰ στρέψῃ αὐτὴ τὰς πτέρυγας ἀντιθέτως — καὶ μετὰ τὴν νὰ προσφέρῃ χαιρετισμούς, ἐκ τῶν κοκκάλων τῶν ἀπείρων τάφων τῶν ἀνὰ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ βουνὰ ἡρωικῶς πεσόντων τέκνων τῆς — διὰ ταύτην καὶ μόνον διὰ ταύτην.

Ναι ὅλα αὐτὰ καλὰ — λέγει εὐσταλὴς νεανίας τοῦ ἀκρατηρίου — ἀφοῦ χαρὰ καὶ ἡρωικὰ κινήματα μετὰ τῶν ἄλλων πρέπει νὰ εἰσπούσῃ καὶ τὸν πάππον μου, ὅπως καὶ τὸν ἰδικόν του.

Καὶ πράγματι μετ' οὐ πολλὴ τὸν ἔλαβε, ὅλοι νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ Μικράν — καὶ τὸν παρακαλεσάμεν — ν' ἀναμῇ καὶ ἡμᾶς ἐντὸς ἑλπίου.

Φεβρουάριος Ἡπείρος

Α. Ὁρ.

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐρωτα, ἂ θῆς νὰν τάχωμε καλὰ
στὸ σπῆτι μου νὰ μὴ ματαπατήσῃς.
Ἐ, ποῦ στὸ λέω καὶ ἂ θῆς νὰ μὴ ἀφίσσῃς
ἀναπαύμενον, πᾶσι πολὺ καλὰ.

Ἐγὼ, μ' ἔκαμε ἡ πρώτη κομπάρια.
Κι ἂν ἐνὶ τώρα δὲν ἀποραίσῃς
νὰ πᾶς στὸ Διάολο καὶ μὴ γυρίσῃς,
θάπτοις καμμίαν μέρα στὰ χοντρά.

Γιὰ δαῦτο νὰ μὴ λείπῃς κομπασόπουλο,
μὴ σοῦ μαθήσῃ ἐκεῖνος τῇ φεροῦσῃ,
καὶ σὲ κάμω νὰ κούξῃς σὰ γαλόπουλο,

Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο σ' τῇ ρούτης.
Κι ἐκεῖνος τῇ σάτις ὅπου φέρεις
σοῦ τῇ βάνω βλεπὸ μάστο ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

Ἀνδρέας Λαοκαράτος

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ πατέρας πρὸς τὸν υἱὸν του ἱερὸν:

— Ὅριστε κατόπισθα! Ἐγὼ μᾶς νὰ τὸν σπονδάσω, ἐξόδερα ὅτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα καὶ τώρα αὐτὸς μοῦ ἀπαγορεύει τὴν μετρία!

Εἰς τὸ ἀτελεῖ ζωγράφου:

— Βλέπω δυνατῶς ὅτι τὸ πορτραῖτό τῆς φίλης δὲν θὰ εἴχῃ τίποτε τὸ φινικόν.

— Μὰ θὰ ἔπρεπε καὶ τὸ πορτραῖτόν νὰ εἴχῃ καὶ φινικόν.

— Πῶς τὰ κατάφερες γυναῖκα καὶ πέρσες τὸ φινικόν τῆς φίλης;

— Ἀγόρασα μὴ φινικὴν κοτοίδα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀφήγησις ἱραυματίου εἰς τὴν εὐζωνικὴν γλῶσσαν

6 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι αὐτοὺς οὐ ἀπλότους ἀμέσους βγάξῃς ἀπὸ τοῦ κάλου, τοῦ βάς' στή μὲτ' τοῦ Πλιακούρα καὶ ὁ τοῦ θάνατος γῆδον οὐ Πλιακούρας βγάξῃς ἐναν ἀνασταγῆς καὶ ἐξοφάλαί τὰ πορτραῖτά τ'. Τοῦ γλιέπου γὰρ αὐτὰ καὶ τρέμου πορτραῖτου.

— Πᾶσι βουκουλάκιας 'λιέου.

— Οὐδὲ, λιέε, οὐ νοουσοκόμενος.

— Ἀμ' τί ἐκανὶ δὲ οὐδὲ κομπουγιαντῇ;

Τὸν ρουτουλούγου.

— Ζουντάνι, μ' 'λιέε.

— Κύριε λήρουν, φνάξου καὶ κάνου τοῦ σπασοῦ μ' καὶ φτοῦ τρεῖς στή μασκάλη μ'. Κι 'λιέου γονατίζου κατ' τὸ ρουτουλούγου τοῦ Πλιακούρα τί τ' στάθι καὶ ἐπιοῖ τοῦ θανάτ'.

Κι αὐτοὺς μᾶτις κρένει μᾶτις τίποτις. Τὸν πορτραῖτόν καὶ γὰρ καραγάζου.

— Μᾶς θουτούμπ, καὶ πᾶν νὰ σκάσου καὶ τὸν ρουτουλούγου.

Κι αὐτοὺς μᾶτις σιγουλιέει:

— Τσίπου.

— Τσίπου! 'λιέου. Οὐδὲ μᾶτις ἔξιτιτοτο πορτραῖτος; Μᾶς οὐδὲ.

Μ' αὐτοὺς οὐδὲ μᾶτις οὐδὲ τίποτις. Κι ἡμῶς ἀόμοι καὶ ἀκούνητους καὶ λάμπουν καὶ γυαλοκπουτὸν τὰ μάτια τ' σὰ χάντρες.

— Τὸ τσίπουρο τοῦ Πλιακούρα.

Τῆς ποῦ λιέε καὶ γὰρ παρῶντος γὰρ τσίπουρο καὶ ἀραπάξου ἐνὰ παγούρ ἀπὸ τῶν σκουτούμενων Τούρκων ποῦ τὸν περιτριγυρίζαν οἱ ἡμῶς αὐτὰν μέλι καὶ τοῦ πασάου τοῦ Πλιακούρα.

— Πᾶς μᾶτις, τ' 'λιέου.

Κι αὐτοὺς ἀνοῖ τοῦ στόμα τ' καὶ ἐκείν' ἐκείν' ὅπως νὰ τοῦρῃ ἡ ψυχὴ καὶ τ' δέσαν τὰ πορτραῖτά τ'. Τὸν βουηθῶν νὰ σκουθῇ καὶ βουηθῶν τὸν τραβᾶμι νεῖτα γὰρ τοῦ πορτραῖτο ἀπὸ τῶν ἐριμῶν καὶ παντέρμου καντοῦν. Στὸν δόμον λιέει οὐ μᾶτις οὐ Πλιακούρας ποῦ τοῦρῃ τοῦ ἐριμῶν καὶ ἐπιοῖ καταμῶν τοῦ δόμ' ἔξω. Ἐνῶς Τούρκους λιέει τὸν χιτοῦν μᾶς ὁποιοῦν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ποῦ τ' γλῆνται φινά. Κι ἂν τὸν πορτραῖτόν δὲ θάλλει πᾶν τ' μανόλα τ' καὶ τοῦ πορτραῖτο τοῦ πορτραῖτο ποῦ πᾶν στή βούτ' γὰρ ὅτι σὰ πέρσας καὶ σὰ τρυφουλιέ.

Στὸν δόμον βουκουμι καὶ ἐνὰ ἐφιφίδου πορτραῖτο τρέχοντας.

— Τ' ὅν' ὅν' ἔαγά τ' 'λιέου.

— Ὅν' ὅν' ἔαγά, σιμαντῆς θὰ γινῇ.

— Ὅν' ὅν' ἔν; Ζουντάνι, ἀνακαρῶν.

— Τσίπου, μ' 'λιέε.

— Τὸν οὐδὲ;

— Στὸν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Λά, λιέου, τρέχα Πλιακούρα σ' ἄρματα.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

— Πᾶν πορτραῖτο σὶ σπῆτι ταμπουνομένη.

ΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑΝ ΤΩΝ

Ἐξάπαντος ἡ μαγειρική τέχνη εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν ἀπέθανε. Ζῇ διὰ τὸ στομάχι τῶν πλέον ἐνδόξων ἡθοποιῶν καὶ χορευτριῶν τῆς Γαλλίας, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν εἰκόνων τὰς ὁποίας δημοσιεύομεν κατωτέρω :

Τὰ μακαρόνια τῆς δεσποινίδος Μιστεγκέτ.

Ἡ δεσποινὶς Μιστεγκέτ λατρεύει τὰ μακαρόνια καὶ διὰ τὰ κάμη πλέον εὐγευστα, ἀνενέωσε τὸν τρόπον τοῦ Ροσσίνι. Εἰς τοὺς μαλακωμένους ἀπὸ τὸ βράσιμο σωλήνας τῶν μακαρονιῶν δὲν βάζει περὶ μὲ τὴν ἀργυρὰ τῆς σύριγγας φρονά γκρό, ἀλλὰ ἓνα εἶδος πουρὲ κοπονισμένου κυνηγιῶ, ἀνακατωμένου μὲ ντομάτες καὶ κορφὲς παταργγῶν.

Τὸ σαλμί τῆς πέρδικας τῆς δεσποινίδος Ντορζέ.

Ἡ δεσποινὶς Ἀντρέτ Ντορζέ δὲν εἶνε ποτὲ εὐτυχὴς παρὰ διὰ τὴν πηγαίην εἰς τὴν κυνήγ. Προμηθεύεται κόκκινας καὶ σταχτίες πέρδικας, βάζει ἐντὸς τῶν κυμὰ καὶ τὰς ψίρει μὲ σάλτσα ἀπὸ αἵμα λαγοῦ καὶ αὐγά.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΡΥΛΛΙΚΟ ΜΠΙΖΑΝΙ

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΠΟΥ ΔΙΨΑ

Αἱ ὀρίδες ἔσκαζαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, ἐκλόνοντο εἰς τὸ ἔδαφος, ἐθρυσματίζοντο ἐπὶ τὸν βράχον, μικραὶ, μεγάλαὶ βολιδόφοροι, κρονοφλεγείς, ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν διαστάσεων, ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειφθέντων λόφων τῆς Ἀετορράχης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦδη τὸ τρίτον εὐζωνικὸν τάγμα μὲ τοὺς φαντάρους ἐπὶ κεφαλῆς κατεδίωκε τοὺς ἐγκαταλείψαντας τὰς ὁρὰς θέσεις τῶν Τούρκων.

Εἴχαμε φθάσει εἰς τὴν τελευταίαν κορυφογραμμὴν ὁποῦν ἀντικρύσαμεν κάτω τοὺς ἐξερευνόντας πῦρ καὶ μανιὰν λόφους τοῦ Μπιζανίου, ἀριστερὰ δὲ εἰς τὸ βάθος χαμηλὰ τὰ Ἰωάννινα κατοπτρίζοντα εἰς τὴν ἱστορικὴν λίμνην. Εἰς τὴν θάλατταν τῆς πολυθουλήτου πόλεως ὁ ἐπιλογὰς μας ἐπέταξε ὑψηλὰ τὸ φέσι τοῦ καὶ ἐκράνυσε :

— Ντιρίντι Γιάννενα!... Ἀἰνὶ μανούλα μ' καὶ ταχὺ θὰ πιάσῃ κατὰ τὰ Γιάννενα!...

Αἱ ὀρίδες ἔσκαζαν ὁμοῦ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ μνησθῇ σκορπισμένοι εἰς τοὺς ἀντιναυμασμένους λόφους τῆς Ἀετορράχης, ὅθεν ἤρχισαν νὰ τρέχωμεν πρὸς τὰ κάτω καὶ δεξιὰ ἐνθα ἦδη εἶχον φθάσει πολλοὶ εὐζωνοὶ, προσπαθοῦντες ἀπὸ τὴν αὐτοματικὴν λατρίαν πηγῇ νὰ δροσίσουν τὰ ἀπὸ τριάνοντα ἔξ ὥρων ξηραμένα λαρυγγία τῶν.

Μέσα στὰ πριναρά, ὁπίσω ἀπὸ βράχους κάθε λίγο εὐρίσκαμεν πτώματα Τούρκων πολλοὶ ἀπὸ οὗτους εἶχον ἐυρισθῇ τὸ ἀνο μέρος τῆς κεφαλῆς τὸν κατὰ μίαν πανοῦληνον. Τοὺς διασκελλίζαμεν καὶ δρόμο τὸν κατήφορον γιὰ αἱ ὀρίδες δὲν ἐχωράεσαν τὸ Μπιζάνι ἔκαμε τὸν ἐναρκτηριζόν τὸν ἐκείνου τὸ ἀπογευμα, εἰχόμεν ἓνα εἶδος apres-midi de gala ὡ φρουριῶν τοῦ.

Ἐκεῖ ποὺ πηδώντας ἐτρέχαμεν πρὸς τὸ ρέμμα, ἐνθα ἡ πηγή, ἠκούσαμεν βογγητὸ καὶ ἀνασταναγμοὺς. Μετ' ὀλίγον πλησιάζοντες εὐρισκόμεν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ χαράδρα ἐπὶ ἀπληγυμένον Τούρκον, ὅστις εἰς τὴν προσεγγισίαν μας ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ ζητῶν ἔλεος. Ἐνόμισε ὅτι ἐφθασε ἡ τελευταία τὸν ὥρα. Τὸν καθυστάσαμεν καὶ τὸν ἠρωτήσαμεν ποῦ ἦτο τραυματισμένος. Μὰς εἶδε ὅτι τοσαυτὸ ἀπὸ ὀρίδα πόδι τοῦ ποῦ σὰν κουρέλι ἐκρέματο ἀπὸ τὸ γόνατό τοῦ.

Ἐφώναξε δύο στρατιῶτες ἀπὸ τὴν ἐνωμοτία μου ποῦ ἔρχον ἐκεῖ κοντά. Τοῦ εἶδαμε ὅσον μὰς ἐπέτρεπεν ἡ πρόχειρος ἰατρικὴ τὸ τραῦμα τοῦ, ἀπὸ τὸ ὅποιον τὸ αἷμα εἶχε μουσκέψει τῆς ρίζας τῶν ποινωριῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχε πέσει καὶ τὸν ἀφήσαμε ἐκεῖ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ στείλωμε δύο τραυματιοφορεῖς νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ χειρουργεῖον. Δὲν εἴχαμε καμὲν ὀλίγα βήματα ὁπότε μὰς ἐφώναξε παρακλητικὰ :

— Νερό τάνοιμ!...

Ποῦ νὰ εὐρίσκω ἐκεῖ ἐπάνω νερό· καὶ ἐμεῖς γι' αὐτὸ ἐτρέχαμε πρὸς τὰ κάτω. Ὁ τραυματίας βλέπων ἡμᾶς ἀποροῦντας ἐπανέλαβε κλαφρικά τῶρα.

— Νερό!...

Ἐγνώσαμε τότε ὅτι, τὸν ἐκίχθαμε ὅσον ἡμπορούσαμε ἐλαφρὰ καὶ τὸν μετερέσαμε πλησίον τῆς πηγῆς. Ἀπὸ τὰ πρόσωπά μας ἐτρεχε ποτάμι ὁ ἰδρὸς καὶ ὁ Βαρδάλιας, ἕως εὐζωνος ποῦ εὐρεθῇ ἐκεῖ κοντά καὶ ἐσκόπευε καὶ αὐτὸς τὸν λαβωμένον, δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νὰ φωνάξῃ :

— Μορὲ βαρὺς ὁ καφερός!... πάει ἡ ραχοκοκκαλιά μου!...

Μπροστὰ στὴν πηγὴν πληθὺς ἀπὸ εὐζώνους

ἀνακατωμένους μὲ πεζοὺς, ὅλοι διαγκωνίζοντο δι' ὀλίγο νερό. Ποῦ ὅμως τὸ δροσερὸν αὐτὸ πλῆθος νὰ καταπραῖνῃ ἡ κατὰ στήθεος ρεοῦσα κρήνη.

Ἐβγαλὶ τὴν καρβάνα μου καὶ ἐπεχείρησα νὰ προμηθευθῶ ὀλίγο νερό, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ λίγοι δὲν μάλιστα νὰ διατηρηθῶν μὲ τὰ ὑψηλὸν εὐζωνον, τοῦ ὁποίου ἀσφαλὲς οἱ γυμνοὶ θὰ ἐπέφερον καταφερόμενοι καταστροφὴν ὀρίδος! Φρονίμως ποῖον ὑπεχώρησα καὶ ἀνέμενον μετὰ μαρτυρικῆς καρτερίας νὰ ἐλθῇ ἡ σειρὰ μου.

Ἐνύκτισε ἦδη καὶ τὸ πλῆθος σκεδὸν δὲν ἤλαττο, διαρκῶς ἤρχοντο ἄλλοι καὶ μὲ ὁδὸν καταλαμβάνοντες τὴν κερδοθήκαιαν μὲ τὸσον ἀγῶνα θέου μου. Εἶχα ἀπελπισθῇ, ὅπου ἤκουσα τὸν ἐκεῖ κοντά ἐγκαταλειφθέντα νὰ ἀναμένοντα νερὸ Τούρκον τραυματιὰ νὰ μὲ φωνάξῃ μὲ τὸν ἴδιον κλαφρικὸν τόνον :

— Νερό!...

Γυρίζω τότε πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ διαπληκτικὸν μὲν διὰ τὰς ὀλίγας σπαγνάς ὁδοῦ καὶ φωνάζω :

— Βρε παιδιά λίγο νερό γιὰ τὸν λαβωμένο!

Πάντες στρέφονται πρὸς τὸν Τούρκον τραυματιὰν καὶ ὡς αἱ μαγείας μοὶ ἀνοίγουν δάκρυά καὶ μὲ ἀφήνουν νὰ γεμίσω τὴν καρδίαν μου.

Ἡ φωνὴ, τὸ σπῶξίμο, αἱ βροαί, αἱ δὲ πληκτικαὶ ἐλαυσαν μὲτὰ ὁ λαβωμένος Τούρκος ἐξήχησε νερό· ποῦ τοῦ ἐκπαρουσιάζοντος ἡ νερὸ τραυματιῶν, εἶπε οὕτως ὅτι φωνή εἶπε ἦτο ἐχθρὸς, ἡ δὲ πρὸς στήθεα καὶ στήλη καὶ ὑπὸ τὰ πλῆρη οἰκτον βλέμματα τῶν εὐζώνων καὶ τῶν φαντάρων ὁ Τούρκος τραυματίας ἐδρῶσζετο, ἐνθ' ἐκείνου οἱ λαφύροι ἀπὸ τριάνοντα ἔξ ὥρων ἦσαν κατὰ ἔξοχον.

ΚΕΡΑΡ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Ἡ ΕΛΛΑΔΟΣ.

6 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ναί, εἰργάσθη λίαν ἐπιδεξίως εἰς τὴν ἀπόθεσιν ταύτην καὶ αἱ σχέσεις του μὲ τὴν καλὴν κοινωνίαν τὸν ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὸ νὰ εὐρὴ τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον ἐζητοῦμεν πρὸ ἑξ μηνῶν. Τὸν ἀντίον ὁμοῦ ἀπέτυχεν ὁλοτελῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς τῶν ἀδαμάντων τῆς Ἰσπανίδος δουκίσσης.

Δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτυχῇ πάντοτε. Ἐμὰ πεπεισμένοι εἰς τὴν φράσιν ταύτην θὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικώτερα. Ἔχετε ἀντίστασιν τινα κατὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρώπος οὗτος δὲν ἐμπνέει παρ' ἡμῶν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἐπακριβῶς διὰ τί ἐγκατέλειπε τὴν Ἀγγλίαν, καὶ δὲν ἔχουμεν ἐπαρκῆ πληροφορίαν περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ.

— Εἶνε φανερόν ὅτι ἡ εὐγένειά του δὲν ἀνέχεται εἰς τὰς στυγερὰς, ἀλλ' εἰν δὲν ἦτο ἔλεον νὰ μεταχειρισθῶμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρὰ τῆς πατρίδος τοῦτο θὰ ὁμοιάζεν, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ μαγειρεύσωμεν μὲ χειρὸς αἰσθητοῦ πρῶτος Μιστεγκέτ με φίλε μου. Ὁ Τολβιάς εἶπε ὁ ἀνθρώπος, ὅστις σὰς χρειάζεται.

— Πρέπει βέβαια νὰ τὸν παραλάβωμεν, ἀπὸ ὅπου μὰς ἐγκαταλείπειτε, φίλτατε Λεκό. θὰ ἡμῶς περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν κύριον διευθυντήν, καὶ διὰ τὴν κατεπίστω θὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς γνώμης σας. Ἐν τούτοις, διὰ καὶ μὲν ἔλθω ἀπὸ τὴν συμβουλὴν σας, ἀνοίγουν τὴν ὁδὸν εἰς τὸν βωβόν.

— Τὸ ταχύτερον θὰ εἶνε τὸ καλύτερον. — Πηγαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐντὸς ὅσων τετάρτων ὁ βωβὸς δὲν εἶνε ἔξω. Ἐγὼ ἀκριβῶς προχέρισον δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων ὁργάνων μας. Θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἀντιμετώπισω τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ὅταν ἐγναίτε... ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, εἶπε, μετὶν ὁ κύριος Λεκό. Ὁ Λουδοβίκος ἀποφασισθῇ. Μετὰ μίαν ὥραν ἀναχωροῦμεν διὰ νὰ ἀνέλθωμεν νὰ διέλθωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς νύκτος εἰς τῆς νύκτος τοῦ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐνόησεν, ὅτι ἡ ἀρρώστια ἔλθεν. Ἐβλῆμε τὴν χεῖρα τοῦ ἀστυνομικοῦ συναδελφικοῦ τοῦ καὶ ἐτρεψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν ἀστυνομίαν, ὅπως δοκιμάσῃ τὸ ὑποδεδειγμένον ὑπὸ τοῦ ἐπικριτικότερου τῶν ἀστυνομικῶν ἀνιχνευτῶν παρελθόντων, παρὼντων καὶ μελλόντων.

Ζ'

Διὰ τὰ μεταβίβει εἰς τὸ κρατητήριον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Λεκό, δὲν εἶχε νὰ διατρέξῃ ἡ δὴ προηγουμένη τοῦ Τηλεφῶνου καὶ τὴν νεαν Γέφυραν. Ἐτάχθη τὸ βήμα, διότι δὲν ἔβλεπε τὴν ὁδὸν νὰ δοκιμάσῃ τὸ σκεδόν, ὅπου τὸσον ὅπως συνέστησεν αὐτῷ, ὁ διακεκριμένος ἀνιχνευτὴς, τὸν ὁποῖον εἶχε πρὸ μικροῦ ἀποφασισθῇ. Ἠλπίζε πολὺ ἐπὶ τοῦ σκεδίου τοῦ, καὶ τὰς παρατηρήσεις εἶχε καίμει μόνον διὰ τὸν τύπον, διότι οἱ προϊστάμενοί του τὴν εἶχον ἀφήσει πλήρῃ ἐλευθερίαν ἐνεργείας, κατανοοῦντες ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ παραδόξῳ ὑποθέσει, θὰ ἦτο ὠφέλιμον ἴσως νὰ ἐξέλθῃ τὸν συνήθον κανόνιν.

Καὶ ἡ ἀστυνομία καὶ τὸ δικαστήριον ἦσαν συμφωνοὶ νὰ προῦν εἰς τὴν καταδίωξιν μετὰ τῆς μεγαλειότητος ταχύτητος. Εἶχαν ἀκούσει τὸν ἀνιχνευτὴν ὁδύρην. Εἶχαν ἀκούσει τὴν λαμπαρὰν τοῦ ἀρχηγοῦ ἰδέαν, τοῦ νὰ μὴ θέσουν εἰς ἀντιπαράστασιν τὸ πτώμα μετὰ τοῦ συλληθέντος, ὁ δὲ βωβὸς, ὁδηγηθεὶς εἰς τὸ κρατητήριον, ἀνεκρίθη ἀνεπαισθηστὶς ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ κατόπιν γεμνῶντας μετὰ πολλῆς δρεῖξας, ἐκοιμᾶτο πρὸ δύο ὁρῶν τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος.

Ἐπὶ τὴν λαμπαρὰν ἐλάτι, ὅτι ἦτο ἔλεον ἐμπέσει εἰς τὴν παγίδα τοῦ τοῦ ἐστησαν, διότι δὲν ἐφαινότο ὑποπεπαισθηστὶς ὅτι κατηγορεῖτο διὰ κακοσύνην.

Ἡ ἐλαστικὴ αὐτοῦ εἰς τὸ κρατητήριον, συνδυασθεῖσα ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν διατυπώσεων τῆς ἐγκατεβέβας, δὲν ἐφάνη ὅτι προῦξεν ἔσχατον τὴν ἐλαστικὴν συγκρίσιν.

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἐν στολή, οἱ φρουροὶ τῶν γυμνασίων, οἱ μεγάλοι μοχλοὶ τῶν ὁδῶν, αἱ σιδερέϊαι τῶν παραθύρων κινηλίδες, ἡ ταῦτα δὲν ἐξέπληξαν, πολὺ δὲ περισσῶς δὲν τὸν συνεκίνησαν. Δὲν ἐφαινότο νὰ

ἐνόησεν ὅτι τὸν ἔθεον εἰς τὴν φυλακὴν, ἐκτὸς ἐάν δὲν ἦτο ἐν φυλακῇ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, καὶ εὐρίσκειτο ἦδη ὁπὸς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ.

Ἡ φυλακὴ αὐτοῦ ἐντὸς εὐρύς καὶ καλῶς φωτισμένου δωματίου, προφανῶς τὸν κατέθελεν. Ἦρχισε νὰ ἐξετάσῃ μετὰ περὶ οἰκίας τὰ ἐν αὐτῷ τυπικὰ ἐπιπλά. Ἄλλ' εἶπε κανεὶς ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὸσον πολυτελεῖαν πρὸ πάντων ὁμοῦ ἡ κλινὴ τοῦ ἐνέτιμε θαυμασμοῦ. Διὰ τὸν καταπείον νὰ κοιμηθῇ ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ, ἐδέχθη νὰ τὸν προσκαλέσῃ διὰ χειρονομίαν φιλοφρονητικῶν καὶ ἐπαινετικῶν, ἀφού ὁμοῦ ἀπᾶς ἐκοιμήθη, ἤρχισε νὰ ροχαῖν παταγωδῶς.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν ὑπόθεσιν ὑπάλληλοι, ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν τὴν αὐτοφροσύνην καὶ ἐδῆλον ὁμοφώνως, ὅτι ὁ μὲ εὐθὴ φυσιογνωμίαν ὑψηλὸς οὗτος νέος ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ἀναισθησίαν τοῦ, μᾶλλον ἀπεσκληρυμένους κακούργους.

Ὁ διευθυντὴς, περισσώτερον ἐπικρίτης, ἐφρόνεν ὅτι ὁ συλληθῆς ἦτο βλάξ ἡ τρελλός, τὴν γνώμην ὁμοῦ αὐτὴν δὲν ἀνιχνεύετο ποσὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, καθοῦρον τὴν διέψευδον ἄλλως τε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βωβῶ, ὁσαῦτα δὲν τοῦ ἐκρίτει χαμικλομένους. Ὅταν, κατὰ τὴν, ἠτένιζε μετὰ προσοχῆς τοὺς ἀνακρίνοντας αὐτοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξέφραζον ταυτοχρόνως τὴν γλυκύτητα, τὴν λυγρὴν καὶ τὴν εὐφροσύνην.

Ὅθεν τὸ πρὸς λύσιν πρόβλημα ἔμενεν ἀδύνατον, ἐφάσθη δὲ ἡ στιγμή ὅπως γείνη χρήσις τοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου Λεκό ὑποδειχθέντος στρατηγήματος. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξέλεξε δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων ἀριθμῶν του, τὸν 29ον καὶ τὸν 33ον, ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς ἐν ὀλίγοις τί ὀφείλου νὰ πράξουν, καὶ τοὺς ἀπέστειλε κατόπιν νὰ μεταμφιεσθῶν.

Ὁ 33ος ἦτο ἀρχαῖος στρατιώτης τῶν ἀποσκευῶν, ὀνόματι Πήγας, ὅστις ὑπηρετεῖ πρὸ δεκαετίας εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μετεχειρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ἐπικινδύνους ὑποθέσεις. Αὐτὸν κατὰ προτίμησιν ἐπεφορτίζον νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς κακούργους ἐκείνους, οἵτινες ὑποδεικνύοντο ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀντιστῶν ἐνὸς ὁλοῦ. Τὸ ἀνίστημα τοῦ, ἡ ὁμῶν καὶ ἡ γενναϊότης του, τῶν ὁποίων πολλὰς εἰδωσες τρανὰ δειγμάτια, συνέτεινον ὥστε νὰ τὸν μετεχειρίζονται εἰς ἐπικινδύνους περιπτώσεις, ὁσαῦτα ἐφορῶντο ἐνὸς ἀντιστάσεως.

Ἐξοικνημένος ἄλλως τε εἰς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ γνωρίζων καλῶς νὰ ἐνεργῇ τὴν παρακοῦσθον ὑπόπτου ἀτόμου, ὁ Πήγας δὲν ἦτο ἐν τούτοις τὸσον ἐπικινδύνους ὅσον ὁ σύντροφός αὐτοῦ Πιεδούσης, ὁ 29ος ὅπως ἀπεκάλουν αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν.

Ὁ Πιεδούσης αὐτὸς εἶχεν ἐπίσης ὑπηρετήσει εἰς τὸ ναυτικὸν ἔχει δὲ ὁμοίως σκεδόν μὲ τὸν Πήγαν. Μικροδύσμος, ἰσχυρὸς καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ μέρος εἰς οἷον, ἀνεκρίθη τὴν ὁμῶν ποῦ τὸν ἔλειπε διὰ μεγάλης ἐκτενέστατος. Ἐλθὼν αὐτὸν μίαν φοράν, ἐνθ' ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἐπάλαυνον πάλιν νὰ γίνοιν πρὸς τέσσαρας λαοφύλους, τὸν ἀνιχνευτὴν ὡς ὅταν γαλῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαμαρτυρουμένων καὶ νὰ περιτρέξῃ τοὺς πόδας τῶν τεσσάρων κακούργων.

Λεπτὸς σὰν νῆμα μετάξης πανουργὸς ὡς ἀλώπηξ καὶ περὶ πλεον ἐραστής τοῦ ἐπαγγέλματος, ὁ Πήγας δὲν ἦτο μόνον ἡγεῖς κατὰ βάθος ὁδὸς τὰς ἐν χρήσει πανουργίας, ἀλλ' ἐφεύρισκε καὶ νέος. Αὐτὸς ἐπένοησε τὸ τέχνημα τοῦ σημειωματογραφίου, ὅπου εἶνε αὐτοὶ μετὸν διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς τὸ ὄνομα κυρίου ἐπιστρέφοντος εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐκτὸς τούτων ἦτο διδάσκαλος εἰς τὴν τέχνην τῆς μεταμφίσεως, καθοῦρον ἡ φυσιογνωμίαν τοῦ ἡτο κατὰ τὴν εἰς τὸ νὰ υποκρίνεται ὅτι δῆμος πρόσωπον. Εἰς αὐτὸν ἴδιος ἐνεπιστεῖτο ὁ ἀρχηγὸς τὰς λεπτοτέρας ἀνιχνεύσεις, ἐπιτηρήσεις ὑπόπτων ταμιῶν, ἀναζητήσεις ὑπὸν οἰκογενεῶν ἀποδράντων τῆς πατρικῆς οἰκίας, καὶ ἀνακαλύψεις διαβόητων τυχοδιωκτῶν.

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ἀνθρώπος δυνάμενος ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς κομμενόμενον καὶ νὰ παρακαθῇ εἰς τράπεζαν βαρὰ διὰ νὰ συλλάβῃ κλέπτας.

Πολλὰς εἰς δικασίονος ἐπιχειρήσεις εἶχε βοηθήσει τὸν κύριον Λεκό, διὰ τὸν ὁποῖον ἐτρεφεν ἀπεριόριστον θαυμασμόν.

Τὰ δύο ἀστυνομικά αὐτὰ ὄργανα ἐγνώριζαν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ντάμας μπιστοῦνι ὅπως ἀπὸ τὰ ταῦτα δὲν ἐξέπληξαν, πολὺ δὲ περισσῶς δὲν τὸν συνεκίνησαν. Δὲν ἐφαινότο νὰ

πτώματος, καὶ ἡ ἐκλογὴ τούτων εἰς τὸ νὰ ἐγασθῶν εἰς αὐτὴν ἐκολάκευον ὑπερμέτρως τὴν φιλοτιμίαν τῶν. Ἡδύνατο νὰ εἶνε βέβαιον εἰς τὴν Διεύθυνσιν, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἀνδρες θὰ εἰργάζοντο, ὅχι μόνον μετὰ ζήλου, ἀλλὰ μετὰ πάθους, εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἰχνῶν τοῦ δολοφόνου.

Ἐν ῥητῇ ὀφθαλμοῦ μετεμφιέσθησαν, ὁ Πήγας εἰς ἀρχοφόνον τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὁ Πιεδούσης εἰς μοσχομάγκαν, πωλητὴν εἰσιτηρίων θεάτρων, ἡ συλλέκτην ἀποταγῶν, καὶ μετέβησαν νὰ τοποθετηθῶν εἰς τὰς δύο ἐξόδους τῆς αὐλῆς τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, ὁ ἀριθμὸς 33 εἰς τὴν πρὸς τὸ βουλευτήριον τοῦ κατεστημένου θύραν, καὶ ὁ ἀριθμὸς 29 εἰς τὴν ἐξόδον τῆς παρόδου, τῆς ὁδηγοῦσης εἰς τὴν προκυμαίαν τῶν Χρυσόχων.

Ἐλθον συμφωνήσας, ἐννοεῖται, νὰ συναντηθῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τὸ θήραμα ἐλάμβανεν, ὅπως λέγουσιν οἱ κυνηγοὶ, κάποιαν ἀπόφασιν.

Ἀφού ἕκαστος τούτων κατέλαβε τὴν ἐπιτηρητικὴν τοῦ θέσιν, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε ν' ἀνοῖξιν τὸ δωμάτιον, ἐνθα ἐκοιμᾶτο πάντοτε ὁ βωβὸς μὲ συνεσφιγμένους γρόνθους. Ἐδέχθη νὰ τὸν ὠθήσουν διὰ νὰ τὸν ἀφύπνισον.

— Ἐφύλακός σου κατὰ λάθος, παιδί μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις τὴν φράσιν ταύτην ἐπαίξε διὰ τὸν τύπον τὴν κομψοῦ, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ φυλακισμένος δὲν ἤκουε λέξιν. Δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς.

Ὁ ἀνθρώπος ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠγέρθη, διότι ἐλάβον αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμιου καὶ παρατήρησε γύρω του βλακωδῶς.

Ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὴν γραμματεῖαν, ὅπου τοῦ παρεδίδωσαν ἐπακριβῶς, τὰ ἐπὶ τὰς σολῖας τοῦ, τοῦ μαχαίριον καὶ τὸν ἀνδρακά του· μετὰ ταῦτα δὲ ἤνοιξαν τὴν μεγάλην θύραν τοῦ Κρατητηρίου καὶ τοῦ ἐ

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ποιός ο πρακτικώτερος σκοπός ὡς ἐρ τοῦ ὁμοίου δὲ ἡδύνατο

νὰ διαδέσῃ τὰ χρήματά του Ἑλλήν ἀρχόντος

Εἰς περασμένον φθύνον τῆς ἡ «Ελλάς», ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δωρεᾶς μεγάλου μέρους τῆς κολλοσιαίας περιουσίας, τὴν ὑποίαν ἔκαμεν ὁ Ἀμερικανὸς ὑπερπλοῦτος Κάρνεϋς ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, ἔθηκε τὸ ἐρώτημα :

— Ποιός εἶνε ὁ πρακτικώτερος σκοπὸς ὑπὲρ τοῦ ὁποίου θὰ ἡδύνατο νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματά του ὁ ἑὺς Ἑλλήν πλοῦσιος;

Ὑπὲρ τὰς τεσσάρων ἀπαντήσεων ἀπεστάλησαν, ἀλλὰ ἀρκεῖται νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλὰ ὀλίγα ἐξ αὐτῶν ἀνταποκρίνονται εἰς τὸ σοβαρὸν μᾶς ἐρώτημα. Αἱ περισσώτεραι δὲ λέγουσι τίποτε νέον. Ὑποστηρίζουν ἑκείνου ποῦ ἔγινε καὶ γίνεται συχνὰ ἀπὸ τοὺς πλοῦσιους μᾶς. Ἰδρυσίς νοσοκομείων καὶ ἄλλων ἐνδραστηριῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων, ἰδρυσίς σχολείων, ἀνέγερσις ἐκκλησιῶν καὶ τὸ πολὺ πολλὴ ἐνίσχυσις τοῦ στόλου μᾶς δι' ἄλλων μοναχῶν ὡς ὁ Ἀβερῶφ.

Πέραν δὲ αὐτῶν ἡ σκέψις τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν ἐρευνᾶν μᾶς δὲν ἐπῆγε καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ ζήτημά μᾶς εἶνε πολὺ σοβαρώτερον ἀπὸ ὅ, τι φαίνεται ἐκ πρώτης ὁψεως. Εἶνε ζήτημα ἐθνικὸν καὶ κοινωνικόν, εἶνε ζήτημα ἐπὶ τέλους μεγίστης σημασίας, διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα παρατηρεῖται τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτὸ ὅτι πολλοὶ Ἑλλήνες πλουτίζοντες εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀφήνουν τὴν περιουσίαν τὴν διὰ ἑθνικῶν ἢ κοινωνικῶν σκοπῶν.

Οἱ περισσώτεροι ἐξ αὐτῶν ὅμως δὲν ἔχουν τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις καὶ δὲν εἶνε εἰς θέαν ν' ἀντιληφθῶν μόνον τὸν πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέσων τὴν περιουσίαν τὴν διὰ ν' ἀποβῶν ὅσον τὸ δυνατόν ὠφελιμώτερον εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν κοινωνίαν, παρασθάνονται ἀπὸ τὰς σκέψεις τρίτων καὶ ἐγκαταλείπουν τὰ χρήματά τὴν διὰ σκοπῶν δευτέρων καὶ τρίτης σημασίας.

Ὡς παράδειγμα ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναφέρῃ καί τις τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὰς Ἀθήνας, κτίριον διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαπανήθησαν τόσα χρήματα ποῦ ἔμειναν καὶ μόνον νεκρά, καὶ τὸ ὁποῖον ἐμὲν ἔως διὰ τὸν αἰῶνα καὶρὸν ἐντέλως ἀχρησιμοποίητον.

Ἄλλο παράδειγμα δύναται ν' ἀναφέρῃ καί τις τὴν δωρεάν τοῦ ἐν Παρισίοις ὁμογενεῶς Ζιζάρῳφ, εἰκοσι δὲκα ἐκατομμυρίων διὰ τὴν ἀνέγερσιν μεγάλων προθεσίων εἰς τὰς κυριώτερας προτενοῦσας τῆς Εὐρώπης.

Παρόμοιαι δωρεαὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν κρίνουν νὰ ἐνθυμηθῇ ὁ καθεὶς τὴν λαϊκὴν παροίαν :

«Ὅλα τάχα ἡ Μαριόρ»

μόνον ὁ φερρετὲς τῆς λείπει.

Αὐτὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀνοίξαμεν καὶ τὴν ἐρευνᾶν μᾶς αὐτῇ, ἡ ὁποία θὰ ἡμπορούσε νὰ χρησιμοποίησιν καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ εἰς τοὺς πλοῦσιους μᾶς ποῦ προτιθέμεται νὰ διαθέσων τὴν περιουσίαν τὴν ὑπὲρ ἐνδραστηριῶν σκοπῶν. Δυστυχῶς ὅμως αἱ περισσώτεραι ἀ-

παντήσεις λέγουσι πολλὰ γνωστὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅλοι γνωρίζουν καὶ αἰσθάνονται. Ὁ σκοπὸς μᾶς ἦτο ἴσα ἴσα νὰ ὑποδειχθῶν σκοποὶ, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ ὑποπτεύων ἐνδόλωος εἰς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν, δὲν παύουν ὅμως νὰ εἶνε οὐσιαστικῶς ἐθνικοὶ καὶ ζωτικοὶ διὰ ἕνα πολιτισμένον κράτος.

Ἀπὸ ὧσιν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐρευνᾶν μᾶς οἱ κ. κ. Π. Φιδέλης, Ἀντώνιος Γ. Δραγί-
της, Χρ. Ι. Κανελλόπουλος καὶ ἡ δ. Ἑλλήν Ἀθανασίου ἀπαντοῦν ὅτι ὁ πρακτικώτερος κατὰ τὴν γνώμην τῶν σκοπὸς εἶνε ἡ διάθεσις τῶν χρημάτων ὑπὲρ ἀγορᾶς ἐνὸς νηρηγῶν καὶ ἄλλων πολεμικῶν σκαφῶν ὑποστηρίζοντες διαφροστροφῶς τὴν γνῶμην τὸν. Ὁ κ. Ν. Κυριακῆς ἐνισχύει κατὰ μέρος τὴν γνώμην τὸν ἀνωτέρω.

Οἱ κ. κ. Ἐπ. Ἀναστασόπουλος, Κοντογιάν-
νης, Α. Ν. Τριανταφύλλου, Ἐνας σκαλῶρος, Κων. Γ. Καρυτάκης, Π. Φιδέλης καὶ ἡ δὲ Λούλα Ν. Μιχαλοπούλου θεωροῦν ἐπικρατε-
τον τὴν περιθάλπιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν φονευθέντων εἰς τὸν παρόντα πόλεμον ἐπιστρά-
των μᾶς. Ὁ κ. Ἐπ. Ἀναστασόπουλος προσθε-
τεῖ ἰδιαίτερον καὶ τὴν περιθάλπιν τῶν ἡπειρω-
τικῶν, ὁ κ. Κοντογιάννης προσθετεῖ καὶ τὴν ἀνάδειξιν βουλευτῶν ἐργατῶν.

Ἡ γνώμη δὲ αὐτῶν τῶν ἀνωτέρω δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἶνε πολὺ καλὴ, ἀλλὰ εἶνε γνώμη δὲ αὐτῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Πολιτείας. Ἀδύνατον ὅμως θὰ τὴν σκεφθῶν καὶ οἱ πλοῦσιοι καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐπιστήμιοι καὶ οἱ ἀνεπιστήμιοι. Τὸ ζήτημα ἦτο πῶς νὰ ὑποδειχθῇ γνώμη ἡ ὁποία δὲν ἐρχεται εὐκόλως εἰς ὅλα τὰ μυαλά.

Οἱ κ. κ. Θωρῆτος (ἡ ὁποιογραφία σας πολλὴ δυσανάγνωστος) ὑποστηρίζει τὴν περιθάλπιν τῶν ἀπανταχῶς τῆς Ἑλλάδος πεπονημένων καὶ ἐπατιῶν. Φαντασθῆτε δουλειά! Ὁ ἐπίστρατος θαλάσσης; τὴν ἰδρυσίαν νηρηγῶν ἀσπίων. Ἡ «δεξιὴ γραφία» τὴν περιθάλπιν παιδῶν ἀπροστατευτῶν. Ἡ δὲ ἐνδοξία Δ. Ἰβράκη τὴν ἰδρυσίαν ἀναρωτηρίων ἀσπίων καὶ καχεκτι-
κῶν πλάσμων. Ὁ κ. Κώστας Μαντζῆς τὴν ἰδρυσίαν ἀναρωτηρίων φθισικῶν, κτλ. κτλ. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ὅλη ἡ Ἑλλάς κατοικεῖται ἀπὸ ἐπάτας, φθισικῶν καχεκτικῶν, καὶ ἀλῆ-
τας. Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ὑποδείξουν τὰ μέσα τὰ ὁποῖα θὰ ἡμποδίζον τοσούτους Ἑλλήνας νὰ γίνων ἐπάτας, φθισικοὶ καὶ καχεκτικοί;

Ἡ δὲ Δ. Δ. ὑποστηρίζει ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἰδρυστο μεγαλοπρεπὴς ναὸς (μὰ δὲν φθά-
νουν;) ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐνδοξομένη ἐν καὶρὸ φθι-
λέμον, προτιμώτερον διὰ ἦτο νὰ διατεθῶν ὑπὲρ τοῦ μεγαλοῦ τοῦ στόλου μᾶς. Νόστιμη ἡ συγκατάβασις τῆς.

Ὁ κ. Ἀριστοτέλης ὑποστηρίζει τὴν διὰ-

θεσιν τῶν χρημάτων ὑπὲρ διαφορῶν φαντα-
σιῶν, θερηκευτικῶν, ἐθνικῶν κτλ. καὶ ὑπὲρ τῆς λιγῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ οἱ αὐτοὶ κατορθώνονται καλλίτερα χωρὶς τὰ ἐκατομύ-
ρια τῶν πλοῦσιων.

Ὁ κ. Σπυρ. Ν. Βάργος ὑποστηρίζει τὴν ἰδρυσίαν σκοπευτηρίων εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰ ὁποῖα νὰ φοιτοῦν ὅλοι οἱ Ἑλλήνες καὶ. Πολὺ πολεμοχαρὴς ὁ κ. Βάργος. Ἀλλὰ οἱ αὐτοὶ αἱ γνώμαι εἶνε ἐν μέρει συζητήσιμοι.

Ἐξ ὧσιν ἐπὶ τέλους τρεῖς μόνον ὀφθαλμοὶ καὶ μίαν ἰδέαν ἀληθινὰ πρακτικὴν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν τὴν ἀναπτύσσουν ἀρκετὰ.

Ὁ κ. Γουίδος Κοέν, λόγου χάριν, λέγει διὰ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ διατεθῶν ὑπὲρ ἐξουδετέρωσιν μᾶς διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἡμε-
ρίζετο ἡ μετανάστευσις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ σκοπὸς πολλὴν πρακτικὴν, ἀλλὰ θὰ ἐρχάτο καὶ ἡ ὑπόδειξις τῶν μέσων.

Οἱ κ. κ. Μ. Κόκκινος καὶ Ν. Γ. Κυριακῆς λέγουσι διὰ ὠφελιμώτερος σκοπὸς θὰ ἦτο ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσις τῶν Ἑλλήνων. Καὶ αὐτὴ πολὺ καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ δὲν ὑπο-
κινῶνται τὰ μέσα.

Ὁ ἴδιος κ. Ν. Κυριακῆς ῥίπτει καὶ μίαν πολὺ ζωτικώτερον γνώμην, τὴν ἀνέγερσιν μι-
κρῶν ὑγιεινῶν οἰκημάτων εἰς ὅλας τὰς με-
γάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐνοικι-
ζοῦνται εἰς μικρὰν τιμὴν, εἰς τοὺς οἰκογενει-
κῶς τῆς μεσσίας τάξεως. Πολὺ ὠραῖος ὁ σκο-
πὸς αὐτός. Ἐγινε καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη με ἐταιρικὰ κεφάλαια.

Πόσοι ἄλλοι ὅμως πρακτικοὶ σκοποὶ παρη-
μελήθησαν ἀπὸ ὧσιν ὅσοι εἶχον τὴν καλὴν ἰ-
δέαν ν' ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημά μᾶς. Καὶ τὴν συγκοινωνίαν τίποτε δὲν ἐλέγη, τίποτε δὲν ἔλαβον ἑξ ὧσιν εἶχε, τίποτε δὲν τὴν ἰδρυσίαν πρακτικῶν σχολείων, τίποτε δὲν τὴν ἐν-
σχυσιν τοῦ ἐμπορίου, τίποτε δὲν τὴν ἀνέγερσιν ὠραίων εὐθυγῶν ξενοδοχείων τὰ ὁποῖα θὰ ἐτραβούσαν τοὺς ξένους εἰς τὸν τόπον μᾶς, τί-
ποτε δὲν τὴν ἑλβετοποίηση τῆς Ἑλλάδος τί-
ποτε δὲν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Γεωργίας καὶ διὰ τὸσα ἄλλα ζωτικώτερα καὶ πρακτικώτερα ὑ-
πάρχοντα.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἄλλοτε τὰ ζήτήματα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ τὴν Ἑλλάδα θὰ μελετηθῶν βαθύτερον ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἀπότησαν σήμερον εἰς τὸ ἐρώτημά μᾶς καὶ εἶπε τοῖς ἀποβῇ χρήσιμος ἡ ἐρευνᾶ μᾶς αὐτή.

Σ. Σ.

Σ. Ε. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐλάβομεν τὴν ἀπαντήσιν τοῦ κ. Ι. Γουίναρ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀνέγερσιν ἐκθετορροφῶν, καὶ τὸν λοι-
ποῦ ὑποστηρίζοντες τὴν ἰδρυσίαν λαϊκῶν λουτροῦν. Ἀμφοτέραι αἱ γνώμαι εἶνε πρακτικῆς.

καὶ τὴν αὐτοθυσίαν ἥτις διακρίνει τοὺς ἡμέ-
κοὺς Κρήτας.

Ἡ Λέσβος ἦδη καὶ ἡ Χίος εἶνε ἐλευθερω-
θέντες πλέον ἀνάγκην τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ τῶν συστασιατικῶν τοῦ. Ἡ ἡπειρος ἐκεῖ πρὸς δυομᾶς ἔχει ἀνάγκην ἐπὶ βοηθείας καὶ καταρρίψιν τελείως πλέον τὰς συνετηρητικὰς ἀλυσίδας τῆς. Στέλλεται πρὸς αὐτὴν καὶ με-
τὸ πολὺ ἀποβιβάζεται εἰς Προβέαν.

Ἐκεῖ τὸ καταπεπονημένον ἀπὸ τοὺς πόλε-
μοις τοῦ προσβάλλεται ἀπὸ τὸν πυρετὸν. Ὁ στρατιώτης δὲν ποιεῖται καὶ ἐλπίει νὰ γίνῃ καλὰ. Προχωρεῖ πρὸς τὴν Φιλανθρωπίαν ἐν τῷ τύφῳ βαρὺς ἐπέρχεται κατὰ τοῦ νεοῦ πο-
λεμιοῦ τοῦ καλῶν.

Μία νεκρώσιμος πομπὴ προχθὲς περνοῦσε σερνὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ἀπλότῃ τῇ Στρατιῶτῃ ἐκράτουν τὸ φέρετρον τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ἡ σημαία ἐκείνη διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ μικρὸς Νίκος ἔδωκε τὴν ἐν τῇ ἀνοίξει εὐσεβῆς μνήμην ζωὴν τοῦ, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐθυσίαν τὸ ὄνειρό του καὶ τὰ ἰδανικά του, διότι δι' αὐτὸν ἰδανικὸν καὶ ἰδεώδες ἦτο αὐτὴ ἡ Πατρίς τοῦ.

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοιοῦτους ἥρωας!

Χ.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ "RES NULIUS,"

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΚΑΛΟΓΗΡΟΙ

Ἐνδιαφέρουσαι φυσιογνωμίαι. — Τί μᾶς εἶπον. — Τὸ σύνταγμα ἡς Ἀγρειορτικῆς

δημοκρατίας εἶνε ἔτοιμον. — Ρόδοι καὶ χαρακτηρισμοί

Ἐνθ' ὁσανεὶ — ἀναβάτης ἡ ἀνελευστήρ, ὅπως θέλετε — τοῦ ξενοδοχείου «Ἰλιον Πάλας» με ἀνέβηκε πρὸς τὰ ὕψη τοῦ δευτέρου του πατώματος ἐκεκτόμην :

— Τὰχα σοβαρῶς ἐλήφθη ἀπόφασιν τὸ Ἄγιον Ὄρος νὰ γίνῃ δημοκρατία ; Τί περιέχον πραγματὶ ἀλήθεια ! Κράτος με καλογήρους... Ὁ σπείταν ντὲ ρεπουμπλικὴ καλογήρους, οἱ ὅ-
πουροι καλόγηροι, οἱ βουλευταὶ, οἱ ὑπάλλη-
λοι, οἱ ἀξιωματικοὶ, οἱ στρατιῶται, ὅλοι καλό-
γηροι !... Ἀλλὰ ἄς ἰδοῦμε ἀν ἀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα...

Ἐν τῇ μεταξύ εἶχα φθάσῃ εἰς τὸ δεύτερο πάτωμα. Ἐβήκα ἀπὸ τὸν ὁσανεὶ καὶ ἐπο-
χώρησα εἰς τὸν διάδρομον. Εἰς τὸ βάθος ἦτο ἀνοικτὴ ἡ πόρτα καὶ διεκρίνοντο τρία καλογη-
ρικὰ καλινάγια.

Ἐκεῖ διαμένον οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι μο-
ναχοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ μῶνουν καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς δημοκρατίας τὸν.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἦμην ἐνώπιόν των. Μετ' ἐλαττοῖαν μετ' ὅσον καθε ἄλλο ἡ καλογη-
ρικῶν. Καὶ οἱ τρεῖς εἶχον ὕψος ἀληθινὰ πολι-
τισμένον Εὐρωπαίων.

Τρεῖς χωριστοὶ τύποι.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ μναχοὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶνε τρεῖς ὅλως διάφοροι μορ-
φαί. Καθένας εἶνε χωριστὸς τύπος. Θὰ εἶλεγε κανεὶς ὅτι ἐξελέγησαν καὶ ἐστάλησαν ὡς τρία δείγματα τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων μοναχῶν.

Ὁ πρεσβύτερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Χαρίτων ὁ Κουπλουμουσιανός, εἶνε γέρων σεβάσμιος, Φυ-
σινῶν ἰσχυρὰ ἔχοντα καὶ τὴν τὸ Ἄλβα-
νον ἐπὶ τοῦ. Γενιὰς λευκὴ καὶ μακρὰ καὶ ἀλῶν «δουλητὴ καὶ πλατεία», ὅπως θὰ τὴν χαρακτηρίζουν ὁ συγγράμματα τὸν ὁδῶν τὸν Ἀγοράριον παλαιὸς μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὄ-
ρους. Ἐν τοῖς τοῖς, παρ' ὅλην τὴν ἰσχυρότητα καὶ σοβαρότητα τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὁ Χα-
ρίτων εἶνε γλυκύτατος. Ὅταν ὁμιλεῖ ἀπαλύνει ὡς.

Ὁ Ἰωακείμ ὁ Ἰβρινῆς εἶνε ὅλως διόλου ἄλλος τύπος. Μέσον ἀναστήματος ἀνὴρ, ὀλί-
γον παχὺς. Μετ' ὅλην μαῦρα καὶ κοντά. Ὁ ὀ-
λίγον κατὰ μὲν καὶ γένεια. Κατὰ μὲν ὅλως ἄλλο γλυκύτατος. Τόσοι δὲ Παρινοὶ, παρα-
δόξως ἐμφανίζονται μέσα ἀπὸ ὅσον καλογη-
ροῦ ! Εἰς τὴν δὲ λόγον καὶ ἀντιλήψεως ἀ-
βυσσότητα.

Ὁ Βαλαάμ τέλος ὅλως διόλου ἄλλος τύ-
πος. Λεπτὸς, ἰσχυρὸς, νεύροδης, ἐνθῆλος. Κατὰ-
ἐνθῆλος δὲ αὐτοῖς, συμπληροῦν τὴν τριῶν τῶν χρωμάτων, ἀπὸ οἱ ἄλλοι εἶναι εἰς λευκὸς καὶ εἰς μαῦρος. Τὸν φαντάζομαι τὸν Βαλαάμ ὁμηρικώτατον, αὐστηράτατον εἰς τὴν διεκ-
δυσιν τῆς πένης, τοῦ νοῦ καὶ τῆς πάλης ὅμως !

Καὶ οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι φαίνονται καὶ ἐκ πρώτης συναντήσεως εὐνομηθέατοι καὶ γε-
μάτοι προτερήματα θάρρους καὶ σκέψεως.

Ὁ κίνδυνος τοῦ ἐπικρέματος.

Ἐμνήσασιν περὶ τῆς ἀποστολῆς των. Ὁ Ἰωακείμ μᾶς ἐξέδεσε τὰ πράγματα :

— Τὸ ζήτημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὸ γνωρί-
ζετε. Ὁ φόβος μᾶς πάντοτε εἶνε ὁ Πανολαν-
σμός. Φοβούμεθα πάντοτε μὴ ὑπεριχθῶσιν, διότι πάντοτε αὐτοὶ εἰργάζοντο, ἐνθ' οἱ Ἑλλή-
νες ἡδυνάσαντο ὡς κράτος. Ἐτοί αἱ Σλαῦ-
καὶ Κυβερνήσεις ἔκαμαν τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὰ ἀνήκοντα εἰς Σλαῦν, ἀ-
ληθινὰς πόλεις. Σήμερον λοιπὸν οἱ Σλαῦοι εἶνε πολυαυτῶτεροι ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας μο-
ναχοὺς. Δι' αὐτὸ φοβούμεθα ὅτι ἂν γίνῃ ἡ Δημοκρατία αὐτοὶ θὰ ὑπεριχθῶσιν πρὸς βλά-
βην τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς φυλῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ ζήτημα εἶνε ἀπολύτως τὸν.

— Ὑμεῖς, λοιπὸν τί θὰ ἐνεργήσετε ἐδῶ ; — Θὰ ἀποτρέψωμεν μετ' ὅσον τρόπον νὰ γίνῃ δημοκρατία εἰς τὸ Ἄγιον Ὄρος ἢ ὅπως ἄλλως νὰ διεκπονηθῇ. Θὰ ἐπιμενῶμεν εἰς τὴν ἐννοίαν αὐτὴν μετ' Ἑλλάδα. Καὶ μόνον εἰς αὐτήν.

— Τί θὰ εἴπῃ «Res nullius» ;

Ἐρωτήσαμεν κατόπιν περὶ τῆς Δημοκρα-
τίας.

— Τί γνωρίζεται περὶ αὐτῆς ; — Ὁ Ἰωακείμ ἐπέμεινε νὰ μᾶς εἴπῃ : — Τίποτε περισσώτερον ἀπὸ αὐτὸ.

— Πῶς ; — Λέγεται ὅτι θὰ γίνῃ δημοκρατία κατὰ τοὺς μὲν, συμπολιτεία κατὰ τοὺς δὲ, δημοσπο-
νδία κατ' ἄλλους. Ἡμεῖς τίποτε δὲν ἐμάθομεν ἐπισήμως. Τώρα ἀκούομεν καὶ κατὰ ἄλλο. Τὸ Ἄγιον Ὄρος θὰ γίνῃ λένε : «Res nullius». Νέος ὅρος αὐτὸς πάλιν !

— Καὶ τί θὰ πῇ ; — Μὰ «Res nullius» θὰ πῇ ἕνα πρᾶγμα τί

— Δηλαδή πρέπει νὰ μελετηθῇ καὶ ἱστορι-
κῶς ; ἢ ῥωτήσαμεν.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Βαλαάμ. Καὶ πρὸ πάντων ἱστορικῶς. Οὐτοὶ θὰ ἰδοῦν οἱ μελε-
τῶντες ὅτι τὸ Ἄγιον Ὄρος ἦτο καὶ ἄλλοτε Δημοκρατία, ἡ ἀρχαιότερα Δημοκρατία. Ἀλλὰ πῶς ἐκυβερνᾶτο ; Πῶς ὑπῆρχεν ; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα. Τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μελετηθῇ κα-
λῶς διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς τὸ Ἄγιον Ὄρος δύ-
ναται νὰ διατηρηθῇ Ἑλληνικόν. Ἡ τότε Δημο-
κρατία ἦτο μία πολιτεία Ἑλληνικωτάτη, κέν-
τρον Ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως. Ἐνθ' ὅμως...

Καὶ μᾶς προσέθεσεν ὁ Βαλαάμ με ὁρμήν : — Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὰ Ἑλληνικά μονα-

Μία ἑλληνικὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ μονὴ τῶν Ἰβήρων.

ποτε. Ἐνα πρᾶγμα νοῦλα «πρᾶγμα οὐδότερον». Ζητοῦν φαίνεται τὴν ἐξέλευσιν τοῦ Ἁγίου Ὄ-
ρους. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξαλειφθῇ πολιτικῶς τοι-
οῦτον κέντρον. Τὸ Ἄγιον Ὄρος δὲν δύναται νὰ γίνῃ νοῦλα. Μόνον ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃ Σλαβικόν.

— Τὸ Σύνταγμα ἔτοιμον.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησα, οἱ φόβοι σας αὐτοὶ εἶνε βάσιμοι ;

— Ἰδοὺ τί μανθάνομεν ἀσφαλῶς : Οἱ Σλαῦοι τὰ ἔχουν ὅλα ἔτοιμα ἀπὸ τώρα. Αὐτοὶ κατή-
ρισαν καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ Ἁγίου Ὄρους με-
τὰ τὸς λεπομερείας. Φαντασθῆτε ὅτι καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης, δηλαδή τὸ Σύν-
ταγμα τῆς Δημοκρατίας εἶνε ἀπὸ τώρα ἔτοι-
μος ! Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ φοβούμεθα ;

Ἐπειτα μᾶς εἶπαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπεσταλμέ-
νοι καλόγηροι ὅτι παρουσιάσθησαν εἰς τὸν κ. Προβιδουρόν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς πολιτι-
κούς ἀρχηγούς καὶ ἐνέηργσαν διὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἀλλὰ ἀκόμη δὲν κατώρθωσαν τίποτε ὀρίσμενον. Δι' αὐτὸ θὰ μείνουν ἀκόμη ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας.

— Καὶ ἄλλοτε ἦτο Δημοκρατία

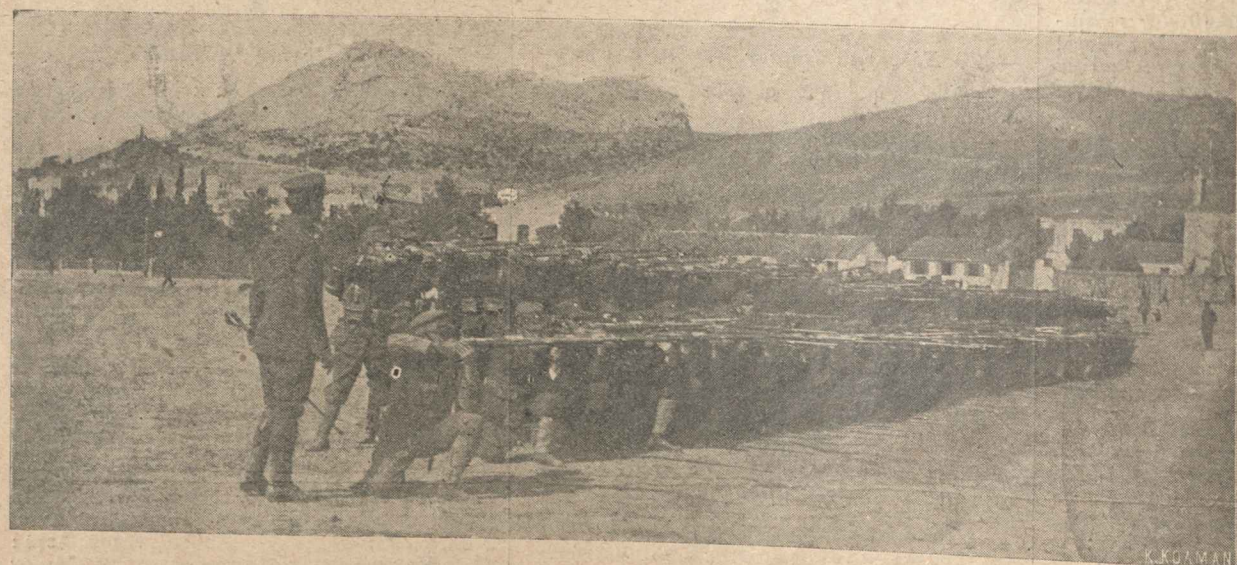
— Αὐτὰ, ποῦ λέτε, ζήτησάν, ἐξηγήσαν καὶ ἐξακολουθοῦμεν νὰ ζητῶμεν, μᾶς ἐπρό-
σθεσεν ὁ Ἰωακείμ.

Ευζώνοι έτοιμαζόμενοι ν' αναχωρήσουν εἰς Ἡπειρον

ΗΠΕΙΡΟΣ.—Ομάς αξιωματικῶν 1ου τάγματος 7ου πεζικοῦ Συντάγματος.

Γυμνάσια εἰς τὰ Παραπήγματα

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Ομάς μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου ψάλλουσα τὰ κάλλανδα ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων.

Ταῖφος καὶ ἡ οἰκογένειά του.

ΡΟΔΟΣ.—Ἀποψὲς τοῦ λιμένος.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Αἰχμάλωτοι εἰς τὸ Καραμπουργοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

26 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπρωχόρησαν ακολουθώντας τα ίχνη του αίματος επί διάστημα μέγα...

Αλφειός όμως τα ίχνη απώλεσθησαν. Ήρουν τότε το μέρος της διακοπής των σταγόνων του αίματος, χωρίς όμως και πάλιν να ανεύρουν το πτώμα.

Αι έρευναι των απέβησαν εις μάτην. Ο Ούγγος δέν άνεκαλύπτετο!

Και η απελπισία ήρχισε ήδη να καταλαμβάνει όλους, ενώ συγχρόνως κάποιος φόβος έγεννιότο εις τας ψυχάς των.

Τίς οίδει; Εάν εσώζετο ο Βασιλεύς δέν θα έπεζήτει εκδίκηση, εκδίκηση τρομεράν;

Η αλήθεια ήρρόδιζεν εις τόν όρξοντα, όταν οι συνομοίται με πεπισμένον εκ του φόβου την ψυχήν, έπέστρεψαν εις τό φρούριον του Αγίου Άγγέλου.

Η Μαρουσία ήτο κατατεταραγμένη. Δέν είξευρε, τί να ύποθέσθ.

Τό μέλλον έφαινότο εις αυτήν μέλαν και άπαισιον, σκοτεινόν.

Εγνώριζεν η έταίρα την μεγαλοψυχίαν του συζύγου της και έφοβείτο, μήπως ήμέραν τινά τόν επανήνθ επανερχόμενον και ζητούντα εκδίκην.

Ημέρα άγωνίας

Και την δειλίαν της αυτήν η διεφθαρμένη γυναίκα εξεμιστρησθή εις τόν υιόν της Άλβερτικόν, όστις είχε συνέλθει εν τώ μεταξύ εκ της λιποθυμίας, την όποιαν του είχε προξενήσει, η έλαφρά του άλλως τε πληγή.

Ο νεαρός όμως εκείνος ίπότης έγέλασε με τούς φόβους της μητρός του.

Έξεδήλωσε γενναίως μεγαλήν και δεικνύον τό ξηρός του της ελπίς:

— Μή ταρασσάσαι, δέσποινα... Ο βασιλεύς η ούτος η άλλος εινε χαμένος. Η Ρώμη εινε ιδική μας! Ο Λόος ήμτορ ή λάβη τα όπλα πρός ύπεράσπιόν μας.

Η Μαρουσία έν τούτοις δέν καθισούσας με τούς ένθαυρννικούς τούτους λόγους του υιού της.

Ο γενναίος Ούγγος έγάρσασε την ψυχήν της και η άνάμνησίς του της έγέννα φρίχην.

Παρηλθεν η πρώτη ήμέρα, μετά την φοβεράν εκείνην αίματοχυσίαν του φρουρίου του Αγίου Άγγέλου και όμως ούδεμία είδησις έλήφθη διά τόν Βασιλέα.

Παρ όλας τας κατόπιν επιμόνας γενομένας έρεύνας, τό πτώμα αύτού δέν άνευρέθη.

Παρηλθόν δύο, τρείς, πέντε δέκα, δεκαπέντε ήμέραι.

Η αυτή άβραυώτης.

Κανείς εις την Ρώμην εις την όποιαν μετ' άγαλλιάσεως, σημειωτέον, είχε γνωσθή η αίματηρά νύξ του Αγίου Άγγέλου δέν ήξευρε τίποτε διά την τύχην του Ούγγου.

Μόλις παρηλθε τό πρώτον είκοσιήμερον η άνησυχία της έταίρας, η όποια ήδη μετ' τόν Άλβερτικόν, ένθρηνα τό κράτος, ήρχισε να κατατέλλεται και η όρχα εκ της προηγούμενης άγωνίας καταστάσα όπισ της ήρχισε και πάλιν να επανακτά τό ρόδιον χρομά της.

Μετά ένα μήνα από της εξαφανίσσεως του Βασιλέως, η Μαρουσία ήτο έντελώς ήσυχος πλέον και η χαρά και η ευτυχία έλαμπον εις τό πρόσωπόν της.

Ο Μέλας ίπότης

Τόση μάλιστα ήτο η ευτυχία της έταίρας, όσση διά να έορτάσθ αυτήν τόν θάνατον του Ούγγου, διά τόν όποιον ήτο βεβαία πλέον, έκάλεσεν εις μογολοιρετές δεινόν όλους τούς μεγιστάνας της Ρώμης.

Εγγενείς, δούκες, μαρκήσιοι, κληρικοί, πάπα, καρδινάλιοι παρευρέθησαν εις τό δειπνόν τούτο, τό όποιον ένας χρονογράφος της εποχής εκείνης παριστά ως τό πολυτέλεστον, διαπανηρώτερον και θαυμασιώτερον, άρ' όσα εδδθήσαν.

Αι όραιότερα γυναίκες της Ρώμης μετέσχον επίσης του δειπνίου εκείνου, τό όποιον παρ'ετή εις μίαν τών πλουσιωτέρων αίθουσών τών μυθικών άνακτόρων της περιφημού έταίρας.

Οι συνδαιτημόνες ήσαν ήδη εις τά επιδόρπια, όταν ένας ύπηρετής πλησιάσας την Μαρουσίαν ένθρηρσεν εις τό ους της λέξας τινάς.

Τό πρόσωπον της έρωμένης του πάτα εις τό άκουσμα τών λέξεων τούτων έξεδήλωσεν έκπληξι.

Συνωμίλησεν η έταίρα επί τινας στιγμάς με τόν συμπαρκαθήμενον με τόν Άλβερτικόν και κατόπιν έπεν εις τόν άναμένοντά ύπηρετήν.

— Άς εισέλθω!

Μετ' όλίγον η θύρα ήνοιγε και πάλιν εισήρχετο εις την αίθουσαν ένας ύψηλός ίπότης περιβελήμενος μαύρον ποδήρην μανδύαν και έχων καταβρασμην την προσοπίδα της περιεφραλαίας του.

Ο μαύρος αυτός ίπότης επρωχώρησε με ήρεμον βήμα εις την Μαρουσίαν και την έχαιρετίσας διά τό άποστράπτοντός έξίφους του.

Ύψυρος έκπληξως διέτρεξε τότε τούς συνδαιτημόνας, οι όποιοι είχαν φραλαίσει, εις την θέαν του πενήμου εκείνου ίπότητος όστις ήρχετο να ταρώξη την γενικήν χαράν και εδδθυμιαν.

— Τίς είσαι, ίπότη; ήρώτησεν η Μαρουσία αύτόν, άρ' ού τού άνταπέδωκε τόν χαίρετισμόν, ένθ εις την καρδίαν της κάποιον άπαισιον προαισθημα διεκίνητο.

Τίς είσαι και εις τί όφειλομεν την πένθημόν αύτην προέλευσιν σου;

Ο ίπότης κατεβίβασε τό ξηρός του και με φωνήν υπόκοφρον έπτε:

— Ο βασιλεύς Ούγγος με στέλλει!

Οι παριστάμενοι μόλις ήκουσαν τας τρομεράς ταύτας λέξεις, άνεπήδησαν κατάπληκτοι από τας έδρας των.

Η Μαρουσία έγινε κάτωχρος και μόλις κατώρσας να ψελλίσθ.

— Όστε... Ξή ο Βασιλεύς;

— Ναι! Απήνησεν ο ίπότης του όποιου η υπόκοφος φωνή έφαινότο έξερχομένη από τάραν. Ναι! Ο γενναίος βασιλεύς Ούγγος Ξή και έτοιμάζει εκδίκησην φρικτήν έναντίον εκείνου, οι όποιοι έτόλμησαν να έπιτεθούν έναντίον του.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

Η εκδίκησίς του θα εινε τρομερά, τόσον τρομερά, όστε όλοι οι έχθροί του να ύφτανται αθώως μοιχότατα ματωρά κολάσεως στυγνής! Τρέμετε έχθροί του Ούγγου... Ο βασιλεύς άγρυπνεί!... Τρέμετε την όργην του!... Ο Ούγγος ταχέως διά έλθει εις συνάντησιν σας! Τρέμετε...

Και ο πένθιμος εκείνος ίπότης περιτυλίχθει με τόν μαύρον μανδύαν του και κρατών γυμνόν εις τας χείρας τό άποστράπτον ξίφος, ταχώς ως άστράπη, έξήλθεν από την θύραν, ένθ οι συνδαιτημόνες άφρονι κατάπληκτοι μείναντες και εις τό άκουσμα τών άπαισιών λόγων του, δέν έσκέφθησαν να διατάξουν τούς ύπηρετάς να συλλάβουν αύτόν.

τούτου, ύπήρχε τούλάχιστον κάποια έλπίς σωτηρίας.

Έκαμε λοιπόν τόν σταυρόν του ο Ούγγος και άνευ ούδενός διαταγμού διοκέλειε τό παρράθυρον και ένηγγαλίσθη μίαν ύδρορροήν, χωρίς η πληγή του κατά την κρίσιμον έκείνην στιγμήν να τόν έμποδίσθ.

Και ήρχισε μία κατάβασις κοπιώδης, μία κατάβασις κατά την όποιαν χιλιάς ο ήρώτης βάσιλευς έκινδύνωνε να πέσθ και συντοίβη έπί τών βράχων.

Ο Θεός όμως έβροήθησε τόν Ούγγον και μετ' όλίγον οι πόδες τούτου ήγγισον την γήν, ενώ ακόμη εις τό παρράθυρον δέν είχαν έμφανισθ τό φώς.

Φύγη

Έκείθηκε τότε επί του εδάφους ο βασιλεύς διά να ξεκουρασθή. Έκάλυψε με ένα κομμάτι πανιού, τό όποιον έξέσχιεν από τόν γαστήρα, την πληγήν και συναισθανόμενος, ό ό κίνδυνος εάν ήγοιπόθε, καθίστατο μεγαλύτερος, έσκαψθη και ήρχισε ταχέως να βαδίσθ.

Η τρομερά σύζυγός του θα τόν κατέλασε βεβαίως, έσκέφθη, με όλους τούς βαρείς και πλιόμενους οπαδούς της. Και εις την ιδέαν αύτην ο δυστυχής βασιλεύς, ήθελών δι' έαυτούτην φοράν να τόν καταλαμβάνη η απελπισία.

Και εκ τών δομημάτων της αύτοσυντήρησης, ο Ούγγος και πάλιν άνείρε μέσον, διά τό όποίοιό θα έκαμε τούς δώκιους του να χάσουν τά ίχνη του.

Ήρχισε λοιπόν να βαδίσθ πρός τα άσπερα, ακολουθών άκριβώς τόν δρόμον, τόν όποιον προηγούμενος είχε διάλθει.

Όταν δι' άρκετά από τό μέρος εκείνο άπεμακρόνθη εισήλθε και έκέρθη εις πυκνήν λόγμην δένδρων, όπθεν μετά παρέλευσιν όλίγης ώρας με την καρδίαν πάλλουσαν μέχρι διαρηξέως εκ της άγωνίας άντελήφθη διαβιναίτας τούς συνομοίτας, όστινες υπό την ήγεσίαν της σατανικής Μαρουσίας ήκολούθουν τά ίχνη του αίματός του.

Είς την κορυφήν του εκείνου ο Ούγγος έμεινεν επί δύο ολοκλήρους ώρας κατόπιν, άφού επέδεσε την πληγήν του με διάφορα ίασηματά χορτα, έξήλθε πάλιν εις την όδον και ταχώς έξηκολούθησε την πορείαν του.

Ευτυχώς καθ' όδον συνήντησε μικράν καλύβην, εις την όποιαν εισελθών εύρεν ένδον ένα χωρικόν, προφανώς τόν ιδιοκτήτην αυτής, όστινες όμως ήσαν άπόντες.

Ταχέως ο Ούγγος έφόρεσε τά ένδύματά εκείνα και άφού άφήκεν ως άμοιρήν όλίγην χορήματα, άγνώριστος πλέον υπό την νέαν του περιβολήν έξηκολούθησε την φυγήν του.

Η πληγή του όμως τόν έτενοχόρηε πολύ εκ του πολλού δρόμου, όποτε, μόλις άπήνησεν νέαν καλύβην εισήλθεν εις αύτην και προσποιούμενος ότι εινε δούλος, προσβλήθει υπό ληστών, έξήτησε την περιούλιον των κατόικων της.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Μετά παρέλευσιν, δεκατενθήμερον κατόφθους να εγκαταλείψη τούς άγαθούς εκείνους χωρικούς, τούς όποιους κατηνχαρίσθηκε, και να μεταβή εις την Τροάδα, ένθα ήμενονεν ο άδελφός του Λαμβέρτος.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Μετά παρέλευσιν, δεκατενθήμερον κατόφθους να εγκαταλείψη τούς άγαθούς εκείνους χωρικούς, τούς όποιους κατηνχαρίσθηκε, και να μεταβή εις την Τροάδα, ένθα ήμενονεν ο άδελφός του Λαμβέρτος.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Μετά παρέλευσιν, δεκατενθήμερον κατόφθους να εγκαταλείψη τούς άγαθούς εκείνους χωρικούς, τούς όποιους κατηνχαρίσθηκε, και να μεταβή εις την Τροάδα, ένθα ήμενονεν ο άδελφός του Λαμβέρτος.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Μετά παρέλευσιν, δεκατενθήμερον κατόφθους να εγκαταλείψη τούς άγαθούς εκείνους χωρικούς, τούς όποιους κατηνχαρίσθηκε, και να μεταβή εις την Τροάδα, ένθα ήμενονεν ο άδελφός του Λαμβέρτος.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Μετά παρέλευσιν, δεκατενθήμερον κατόφθους να εγκαταλείψη τούς άγαθούς εκείνους χωρικούς, τούς όποιους κατηνχαρίσθηκε, και να μεταβή εις την Τροάδα, ένθα ήμενονεν ο άδελφός του Λαμβέρτος.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Μετά παρέλευσιν, δεκατενθήμερον κατόφθους να εγκαταλείψη τούς άγαθούς εκείνους χωρικούς, τούς όποιους κατηνχαρίσθηκε, και να μεταβή εις την Τροάδα, ένθα ήμενονεν ο άδελφός του Λαμβέρτος.

Οι φιλόξενοι εκείνοι χωρικοί έσπευσαν να τόν υποδεχθώιν με πολλήν προθυμίαν και να του δηλώσουν, ότι εις την καλύβην των θα εύρισκε πάσαν δυνατήν βοήθειαν.

Και ήτο καιρός πλέον ο δυστυχής βασιλεύς να εύρη καταφύγιον, καθόσον μόλις οι χωρικοί έσπρόφεραν τας τελευταίας των λέξεις βαρύς έτεσεν επί του εδάφους, έξαπληθείς από τόν τόσον κόματον.

Πολεμικαί Λερίδες

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥ 97

Ής εκ της συμμετοχής μου εν τώ άτυχεί του 1897 πολέμω, και της έκτελέσεως διαφόρων έμπιστευτικών υπηρεσιών και εν τώ στρατφ της κατοχής της Κρήτης εις δν διαρέτησα, και μετέπειτα μετά την υπογραφήν της ειρήνης εν τώ έμπιστευτικφ πρωτοκόλλω του ύπουργείου των Στρατιωτικών, ύπουργέσας τόν στρατηγόν Κ. Σηλανσκήν, ήρουν ήδη να μορφώσω πληρεστέατην γνώμην περί του ποιού και της πατριωτικής ικανότητος διαφόρων αξιωματικών μας όστινες έπρεφαν πραγματικάς τιμίας πατριωτικές άάφνας και εν τφ άτυχεί του 1897 πολέμω.

Έπειδή εν τφ φύλλω της φύλης «Ελλάδος» της της Φεβρουαρίου 1913 περί όλίγων έμυλήσαμεν από πατριωτικού καθήκοντος και διότι έπρεπε να τύχουν Πανελληνίον διαφημίσεως πατριωτικών πράξεων εκείνων, όστινες και κατά τό άπαισιον έκείνο έτος έκάρτησαν ύψηλά την τιμήν του έθνους, και σήμερον πάλιν οι ύπαιστές δεσται και βρυχόμενοι λένοντες διεξεδίχθησαν την ένθνην ήμων κληρονομίαν, άγωνισθέντες τόν καλόν και άγιον ύπερ της ένθνης τιμής και τού μεγαλείου της Πατρίδος άγώνα, εθυσκόμηθα εις την άνάγκην να παράσχωμεν χάριν τών άναγνωστόν της φύλης «Ελλάδος» και έτέρως συμπληρωτικά άγνώστους πληροφορίας και σημειώσεις σχετικάς μών με τόν άδωξον του 1897 πολέμου, εν συγκρίσει όμως πάντοτε με τόν παρόντα τούτον κινήσρον.

Ο νύν φροναρχος Άθηνών ύποστράτηγος κ. Βασ. Γιάνναρος, όστινος ο λεβέντης και έξυμνος μονάρχης υιός αξιωματικός έπεςεν επί του πεδίου της τιμής μετά τόσον ήρωισμόν, και τόν ύπαισιον μετά τόσον Σπαρτιατικό θάρρος έθήρησαν ο πατήρ, μήπως νομίστηκε ότι κατά τό 1897 προσέφερεν όλίγας υπηρεσίας; Συμμετέσχε της Θεσσαλικής έκστρατείας ως διοικητής του 1ου τάγματός 1ου πεδ. συντάγματος, έπιδείχας φυσικά και στρατιωτικά χαρίσματα έξοχα, άποσπασας την άμείριστον έκτίμησιν του διαδόχου άρχηγού. Λευκός καθ' όλα, τούτοτον άντάξιον των πατριών άρετών υιόν ένδοξον άνάδειξεν.

Ο ύποστράτηγος Ίω. Ίωσαφρόβου, όστινος επίσης ο μονάρχης υιός αξιωματικός τόσον ένδοξος εν τοις πεδίοις των μαχών έπασσε κατά τόν παρόντα πόλεμον, διετέλεσε κατά την ιστορικήν και αξιωματικόν εκείνην υπό τόν Βασίλειον έκστρατεύων ως διοικητής του 1ου τάγματός 1ου πεδ. συντάγματος. Διεκρίθη διά τό έκτακτον διοικητικόν και αούτηνρόν πνεύμα πρός την πειθαρχίαν, έπιδείχας έξέχους στρατιωτικές άρετάς και γενναίότητα κατά την φονικήν των Λεβάντων εν Κρήτη μάχην της 6-7 Φεβρ. 1897, ής αύτόστις μάρτυρες έγγενόμεθα. Συνεπώς και ο υιός αύτού ζήλωτής των πατριών άρετών γενομένος έθυστάθη ύπερ του μεγαλείου της Πατρίδος.

Ο στρατηγός Έμμ. Μαυροσουλτανάκης, όστις κατά τόν παρόντα πόλεμον τόσον δεξιός, τόσον άνδρείος, τόσον πατριωτικός διαβήκεν την σκληράν λεγομένην Θεσσαλήν Μεταρχίαν, και όστις ύπουργός των Στρατιωτικών και διευθυντής της Άστυνομίας διετέλεσε, μήπως κατά τό 1897 επί κεφαλής πυροβόλων και πυροβολητών αστυφυλάκων μετρησιμύμενων δέν έπαίξει σπουδαίον ρ

Ο ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Η... ΣΥΜΜΟΡΙΑ

(Διήρημα, δράμα και περὸνός)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Ο ποιητής ευρίσκεται εξηλωμένος μέσα στην πολυθρόνα του, και ρομφαίει από της θέας των χιονοσκεπών κορυφών των Περηνίων, τα οποία φαίνονται διά του παραθύρου της εξοχικής του οικίας. Η σύζυγός του κεντά καθήμενη εις άλλην πολυθρόναν.]

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Άκούεις; άκούεις τὸν θόρον της... σιωπῆς;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Όχι καθόλου δὲν άκούω τίποτε· πρέπει νά εινε κανεὶς ποιητής, διὰ νά άκούη αὐτὸν τὸν θόρον!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Ο ποιητής βλέπει μόνον μετὴν ψυχὴν του (κλείει τὰ μάτια του).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Α σὲ παρακαλῶ· δὲν πιστεύω νά κοιμηθῇς. Αὐτὸ μὲ εἶπες τώρα· τρεῖς μῆνες εἰνε πὸ με ἔφερες ἐπάνω ἐδῶ στὰ βουνά, καὶ κοινοῦ ν' ἀποδύω ἀπὸ πλῆθιν, ἢ μᾶλλον ν' ἀποδύωμεν καὶ οἱ δύο.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Δυστυχισμένη, τοῖμυς νά β' ασημῆς; Δὲν βλέπεις τὰ ὠραία αὐτὰ βουνά; αὐτὸ τὸ χρῶμα τῆς γῆς σου;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Πρωτοῦσα, μὴ τὴν ἀλλή-

βλέπει μετὰ τὰ φασμαίν). — Α! Εἶνε ὁ άγροῦ· κὸς άστυνόμος· τί νά θέλῃ ἄρα γε; Α! ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ἕνας άνθρωπος! (φωνάζει) Περάστε ἐπάνω περῶστε.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Κυρία μου· ἔνδοξέ μου ποιητά, τὰ σέβη μου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Ποῖος καλὸς άνεμος σὰς ἔφερε κοντά μας;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Μήπως τὰ άστυνομικά σας καθήκοντα;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Θὰ ἔψευδῶμαι, ἂν ἔλεγα, ὅτι μόνον ἡ ἐπιθυμία νά σὰς ἰδῶ με ἔφερε κοντά σας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τί εἶνε λοιπὸν; Κανένα δράμα ἴσως; Α διηγήθητε μας!

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Εὐχαριστοῦμαι, κυρία μου. Θὰ ἔχετε ἴσως άκούσει περὶ τῆς συμμορίας τῶν «βερνικομένων παπουτσιῶν», ἀποτελουμένης ἀπὸ δύο κοινωφερομένων νεαρῶν καὶ κουρῶν, με λουστρίνια παπούτσια, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἐνὸς μὲνός λυμάνονται τὰ περιχωρά μας· πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐφόνευσαν ἕνα συμβολιολογῶν εἰς τὴν εξοχικὴν του οικίαν, ἐδῶ πλησίον.

— "Ἡμεθα ἐδῶ κρυμμένοι γιὰ νά σὰς..."

θεια, νά ἔβλεπα τὸν πύργον Ἐφέλ καὶ τὸν Σηροῦσαν.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Ο ποιητής θέλει ὀρίζοντα, ἔκτασιν, ἄπειρον, διὰ νά μοῖρῃ ἡ φαντασία του νά πλανᾷται ἐλευθέρως.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Πραγματικῶς ἡ φαντασία σου, ἐπὶ τρεῖς τῶρα μῆνες τόσον πολὺ δρόμον ἔπῃρε μέσα σὸ ἀπειρον, ὥστε δὲν κατάρθωσας ἀκόμη νά γράψῃς δύο στίχους! τὰ χαρτιά σου εἶνε άσπρα άκόμη.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Α τὸ ὄνειρα! ἡ άναμνή! αἱ ἐλπίδες!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Δὲν λέγεις καλλιτέρα ἡ τεμπελιά. Ἰδοὺ ἡ λέξις τῆς νόσου ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πόσχεις.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Κοί ἐν τούτοις τὸ μυθιστόρημά μου: «Η Καταιγίς», τὸ ὁποῖον ἔλαβε νὰ με ὀνομάζουσιν αἱ ἡμεριδές «Νεώτερον Ἀρτανιάν», μόνον ζῶν καὶ σφοδρὸς μεταδίδει εἰς τοὺς ἀναγνώστους του. Χθὲς άκόμη ἤλθαν νά με παρακαλέσων νά γείνω πρόεδρος τῶν γυναικειακῶν σοματεῶν.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Α! καὶ πιστεύω θὰ ἡρῶνῃς;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Ἐγὼ άνάγκην μεγάλῃς ἡσυχίας πρέπει νά σκεφθῶ θὰ γράψω κατὰ μεγαλειότερον άκόμη.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Μὰ δὲν υποφέρεται αὐτὸ! νά ὑπομείνῃ κανεὶς δύο μῆνες άκόμη αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Σκέψου· πὺς ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἔφωσαν περὶ τῆς ἐρημικῆς αὐτῆς ἐγκαταστάσεώς μας ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸν ἱστορικὸν πύργον· θὰ ἦτο γελοῖον νά φύγωμεν. Ἀλλὰ άκούω ἄλλα νά πλησιάζουν· άκούεις;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (πλησιάζει τὸν ἐξώστην καὶ

πεζότης! Μὰ εἶνε δυνατόν νά φωτογραφηθῇ ὁ ποιητής; Ἡ ψυχὴ φωτογραφεῖται ποτε; Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Καὶ ἐν τούτοις, πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο, νά ἐκασμοῦντο οἱ ἡμεριδές μετὴν εἰκόνα σου, μετὴν ὑποσημείωσιν: «Ο Νεώτερος Ἀρτανιάν».

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Πρόγματι, ὁ λεοντοκαρδὸς νέος Ἀρτανιάν. Α! ἔάν εἶχεν ἡ άστυνομία μας τέτοιους λεονταρῶδες, θὰ ἐφρανίζοντο τὰ κακοποιά στοιχεῖα αὐτοῦ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μόλις ἔφηνεν ὁ άστυνόμος, ὁ ποιητής ἀνέκε τὴν συζύγον του, καὶ κατηνύθη εἰς τὸ κίοςκον τοῦ κήπου του, τὸ εὐρισκόμενον ἐπὶ ἐνὸς γυφώματος, ὅπου ὁ ποιητὴς ἤρθετο νά συγγράφῃ, ὀνειροπολῶν, ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ, κατὰμονος.

Ἀρπὺ ἐξεφύλλισε μερικὰς σελίδας ἐνὸς χειρογράφου του, ἤρριπεν ἀναγινώσκων ἕνα ποιημά του, μεγαλοφώνως καὶ με χειρνομίας:

Ἀρπὺ ὁ ἥσως φάνηκε, ἐπάνω σ' ἄλλο τὸν, τὸ βλέμμα του ἐγύρισεν δεξιὰ καὶ ἄριστρά του καὶ οἱ ἔχθροι, σὸν ἔαγκυλ ἐκείνον ἰσχυρῶς, ἐπῆσαν πόδι καὶ κανεὶς, δίχως νά δῇ μαρτυρὰ του κοινοῦ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡκούσθη παράδοξος κρότος: κλάκλακ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Περιέργων· σάν νά μὲ ἔφηνε πὺς ἡκούσα γὰρ· σάν ἦχος περὶ νά ποῖον ποῦλο! Α! θὰ εἶνε τὰ περὶ τῆς φαντασίας μου! Ας εἶνε... πὺς ἔμελλε! Λοιπὸν... «συμπροβόλουν», καί...»

(Πάλιν άκούεται ὁ ἴδιος κρότος).

Μὰ, τί εἶν' αὐτὸ; κάποιος θὰ εἶνε ἐδῶ μέσα! (Σηκώνεται καὶ παρατηρεῖ προσεκτικὰ ὀπισθέν του). Περιέργων, δὲν εἶνε κανεὶς!

Κάποια λάμψη τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐφύγνεσιν κάτωθεν τῆς θύρας προσέπειν εἰς τὰ μάτια του. Προσεκτικὸς ὁ ποιητὴς παρατηρεῖ ἐκεῖ, καὶ βλέπει δύο ζεῖγῃ ὑποδμημάτων ἀπὸ λουστρίνι λαμπροκοπῶν, καὶ τὸ κάτω μέρος παντελονίου τοσκιωμένου, κατὰ τὴν τελευταίαν μόδον.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.— Α!... Α!... (φωνάζει ἐντρομος) θὰ εἶνε ἡ συμμορία τῶν βερνικομένων παπουτσιῶν. Α, Θεέ μου! καὶ εἶμαι κατὰμονος (καὶ πίπτει παράλυτος ἀπὸ φόβον εἰς τὴν πολυθρόναν του).

Τὰ βερνικομένα παπούτσια φαίνονται κινούμενα καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάζονται εἰς τὴν ποιητὴν δύο δανδῆδες ἀνεπιλήπτου ἔξωτερικοῦ. Εἰς τὴν θέαν των ὁ ποιητὴς λατομῇ φωνάζων:

Μὴ με σκοτώσετε! πρὸς Θεοῦ! λυπηθῇτε με!

Μετ' ὀλίγον συνῆλθε καὶ ἀποτενόμενος ἀμέσως εἰς τοὺς δύο ἀγνώστους.

Νά, πάρτε δικασίον φράγκα πὺς ἔχω ἐπάνω μου· δὲν...

Μὰς συγχωρεῖτε, κύριε ποιητά, λέγει ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο διακόπων. Πρέπει νά...

Δὲν σὰς φθάνουν δικασίον φράγκα; σὰς ὑπογράφω ἀμέσως ἕνα τσέκ.

Μὰ διὰ τίνας μὰς ἐξελάβετε; ἀναφώνουν καὶ οἱ δύο μαζῶ.

Μὰ, δὲν λυπάσθε λοιπὸν τὴν πολέτην ζωὴν ἐνὸς ποιητοῦ; θέλετε νά με σκοτώσετε; Α λυπηθῇτε τοῦλάχιστον τὴν πατρίδα μας διὰ τὴν ἀπώλειάν μου.

Εἰμεθα δημοσιογράφοι, κύριε· ἐγὼ εἶμαι ἀνταποκριτὴς τῶν «Ταίμς», καὶ ἄρ' ἐδῶ ὁ φίλος μου εἶνε ὁ φωτογράφος τῶν «Ταίμς», ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἀναγινώσκετε μεγαλοφώνως τὸ ὠραῖόν σας ποίημα, κατάρθωσας νά σὰς φωτογραφῇ εἰς τὴν στάσιν σας ἐκείνην.

Πὺς; τί εἶπατε; ὁ κρότος ἐκείνος ἦτο πρόγματι τῆς φωτογραφίας μου; με ἔφατο γραφῆσαι λοιπὸν ἐν άγνοίᾳ μου;

Ἐνδοξάτε ποιητά, λέγει ὁ φωτογράφος, πρὶν ἔλθετε ἐδῶ εἰς τὸ μαγευτικὸν σας κίοςκον, τὸ ἀτομωτικὸν αὐτὸ τὸ τόσον θελκτικόν, ἐνδοξόκεθα ἐδῶ κρυμμένοι, ἔχοντες τὴν ἐντολὴν νά σὰς φωτογραφῇσμεν πάσῃ θυσίᾳ.

Ἐξήλωμεν ἀεροποδῆται καὶ κατορθώσαμεν νά ἐκτελέσωμεν τὴν ἐντολήν μας· σημειώσατε ὅτι ἐγὼ πάλιν εἶχα κατορθώσει νά με φωτογραφῶ καὶ τὸν... Σάχη τῆς Πελοπίας!

Α! αὐτὸ μὲ κάμνει μεγάλῃν τιμὴν!

Διὰ τῆς φωτογραφίας σας, τῶρα θὰ ἀποθανάτισθῃτε, ἔνδοξέ ποιητά, τὰ μεγαλειότερα περιόδικα τοῦ κόσμου θὰ στολίσουν τὰς πρώτας σελίδας των μετὴν φωτογραφίαν καὶ μίαν ὑποσημείωσιν «ὁ ἐνδοξὸς ποιητὴς Δε-Φωμίν»!

Προσθέσατε άκόμη, ἀπαντᾷ ὁ ποιητής: «ὁ λεοντοκαρδὸς ἦρως συγγραφεὺς τῆς «Καταιγίδος», ὁ ὁποῖος μόλις ἐφθασεν εἰς τὰ Περηνία, ἔλαβε νά ἐξαφανισθῇ ἡ φοβερὰ συμμορία τῶν βερνικομένων παπουτσιῶν».

ΑΝ. Α. ΠΑΝ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ο ΧΑΣΑΝΗΣ

Ο Χασάνης ἦταν φίλος μου. Τὸν εἶχα γνωρίσει σὸν πατρίδα ὅ' ἐνα ταξίδι πὺς κάναμε μαζῶ γιὰ τὴν Κων/πολιν. Στὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Συντάγματος εἶχα πάγει στὴ Στασιὸν καὶ ἐκεῖ ὁ Χασάνης μ' εἶδε ἀπὸ μακρυὰ, ἀνέμεισε ἄρ' τὸ λεοντοκαρδίον Τουρκικὸν πλῆθιν, πὺς με νταούλια καὶ ζουρνάδες πῆγαινε νά κἀμῃ διαδήλωση στὴν Πλατεία τῆς Μεγ. Βεζυρείας, ἔτρεξε, μ' ἀγκάλιασε καὶ ἄρπυ μετὰ φιλῆσε σὸ στομάχον, ἀδιόφορον ἂν δὲν εἶχε σκουπισμένα καλὰ τὰ μουστάκια του, μοσχομυρῶμένα μετὰ τῆς ὀσμῆς τοῦ «Οσμὸν Κεφάλι» καὶ τὴν γαυροστοματικὰ πύργε φάγει πρὸ ὀλίγου.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν περάσαμε μαζῶ. Στὸν γαστρίον μας στήν Θεσσαλονικὴν, εἰμεθα πλέον ἄριστοι.

Ο Χασάνης, καθὼς ἦταν καὶ διαγοργῶκος, εἶχε τοιαύτην καλὰ τὴν σημασίαν τῆς ἰοότητος.

Ἐπειὰ τὸ Σύνταγμα, τὸν εἶχε ἀλλάξει καὶ αὐτὸν. Γράφθηκε σὸν Νεοτουρκικὸν Κομιτάτο, ἔγινε Χασάν Βήης, φῶρος κολλάρο 7 1/2 ὕψους, παπούτσια μωτὰρ πὺς τὰ λουστρίδιζε μὴ φράζον μὴ μίμνα, μπαστοῦνι λεπτὸ με νικελίνη λαβίδα.

Λυπάσθε τὴν «Τανιν», τὴν «Ρούμελιν», τὴν «Σάλα», τὸ «Ζεκί» καὶ ὅτι εὐρίσκε τυπωμένον ἔρριξε τοὺς χουτῶδες, τὸ Κοράνι, ἔτρωγε χορὶνον, εἶπε ρακί, μιλούσε γιὰ τὴν Πατρίδα τοῦ δίχως νά ζεῖται ποῖα, ἐφ' ἐγὼ ἤμουν γι' αὐτὸν ὅχι πλέον ὁ «ροῦμ γκισουρί», ἀλλὰ Δημοκρατία Ἐφένδης, ὅχι «ὀλάν», ἀλλὰ «μὸν σέ».

Ἡ φίλια μας βράσταζε κάμποσον καιρὸ. Πάσος πάλιν νά με κἀμῃ μέλος τοῦ Κομιτάτου· με πῆγαινε στὴν Δέσχη, με κερνοῖσε καὶ μακροχρόνιον καφὲν, μ' ἔπειρε ἀλλὰ μωτῶς (δικὴν του φράση), μὲ μιλῶδες γιὰ τίς ὑπηρεσίες τῆς «Ἐνωσης καὶ Προόδου» γιὰ τὸν Ὀθωμανισμόν, ἀλλὰ πὺς νά γεμίσω τὸ κεφάλι μου.

Τότε άκόμη δὲν εἶχαν βγῇ στὴν μέση αἱ θεωρίαι τοῦ Δ-ὄρους Ναζήμ καὶ Σιὰς καὶ πολλοὶ δικαί μας ἦσαν μέλη στὴ δολοφονικῇ ἐκείνῃ ἀπειρᾷ, ἔμενα ὅμως μ' ἔλανε ἀνατριχίλα σὺν ἐμπύρῃ στὴ Δέσχη τους καὶ ποτὲς μου δὲν μπόρεσα ν' ἀποφασίσω νά γράφω μέλος.

Με τὸν καιρὸ ἔπαυε πλεῖα ἡ ὀρητορικὴ του, ἡ φίλια μας ὅμως δὲν γάλασε. Ἡβαν τέλος χρόνια δίσταξα. Ἀρχίσω νά γράφω καὶ ἐγὼ σὺς ἡμεριδές. Τὸν Χασάνην δὲν τοῦ πολυάρεσαν αὐτὰ, μάλιστα ἡ ἀρθρογραφία μου, ἔναντιόν τῆς «Ἐνωσης καὶ Προόδου». Σ' ἕνα ἄρ' τὰ ἄρθρα μου ἀπῆλθον στὴ «Ρούμελιν».

Ἀπάνω ὁ αὐτὸς ἔγινε τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, σὸν ὁποῖον γράφεικα μέλος. Αἱ σφύσεις μας διεκόπησαν πέρα πέρα. Ἐνα κρῖο «μὲν ἴσως» καὶ «μὲν σὺν» καὶ ἄλλο τίποτε. Δὲν χωροῦσε σὸν μωλὸν τοῦ φουκαρὰ φίλια μ' ἀνθρώπον πύργε πολιτικὰς ἰδέας ἀντιθέτες. Τὸ στομάχι του μαθημένο νά χωνεῖν «πατάς γαχνισή» δὲν μποροῦσε νά χωνεῖν ἕναν ραγιά πὺς σήκωσε κεφάλι καὶ ζητοῦσε χεροπασιὰ δικαιώματα καὶ ὅχι λαγούς με πετραχήλια. Τὸν ἔχασα γιὰ κάμποσον διάστημα.

Τὴν Δευτέρα ὕστερα ἄρ' τὴν μάχη τῶν Γιαντινῶν, μόλις εἶχα κατεβῇ σὸν γραφεῖο μου καὶ ἄξαφνα μπαινὲν μέσα ὁ Χασάνης, ἄ-ξοιρτος, ἑλεεινός, πετὸν καὶ κόκκαλο.

Βοὲ καλῶς τὸν Χασάνη.

Μπὸν ζούρ, μὸν σέο.

Τί γίνεσαι, άσχερό βῆ;

Ἐργάζομαι τὸ πανοφῶτον του καὶ στοργυλοκάθησε σὲ μὴ καρέκλα δίπλα στὴ σόφα.

Ας τα, μὸν σέο, ἄς τα. Μὰς βόηξε ἕνα κακὸ πὺς δὲν ξεύρομε πὺς θὰ καταλήξῃ. Κατάρθα ἀμέσως τί ἤθελε. Ὁ συνωνόματός του Ταχὶν ποσὰς μάττεινε τοὺς οκορπιμένους του στρατιώτας γιὰ νά πολέμησῃ καὶ πάλιν. Ὁ δὲ φίλος μου Χασάνης με θυμήθηκε τὸν παλιν τὸν φίλο στὴ δυστυχία του καὶ ἤρθε γιὰ νά τὸν κρῖναι πονηρὰ. Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, εἶχε ἔξασθ ὁ ὀνειροπόλος τῇ γλυκειᾷ του πατρίδα πὺς δὲν ὑπῆρχε. Δὲν μὲν ἦταν δύσκολο νά τὸν κρῖναι, ἀλλ' εἶχα ἔξασθ πλὴν τὴν παλιν μὰς φίλια καὶ κατὰ τὰ κανόναν τρόπον νά βάλω σὸ χεῖρ τὸ μῶνσερ πὺς τοῦ ἦταν καὶ βάρος.

Μὴ φοβάσαι, τοῦ λέγω, ἐδῶ δὲν θὰ σὲ πῶρῃ χαμπάρι κανένας. Θὰ περάσουμε σὸν ἰδιαιτέρῳ μου γραφεῖο καὶ ἐκεῖ τὰ λέμε, ἀλλὰ πρῶτα νά κρῖνουμε τὸ ὅλο σου γιὰτί ποὺς ξεύρει τί μπορεῖ νά συμβῇ.

Ἐγὼ το γιὰ ἐνθύμιον, μ' ἀπαντᾷ.

Μὰ θὰ σοῦ χρειάσθῃ.

Δὲ βρονέσαι. Μήπως θὰ παρουσιασθῶ ξανά σὸν λόγον μου, ἂ πα! πα! Δὲν κάνο τέτοια χουταμάρα. Ἐπειτα ὅς τὴν Κυριακὴ θὰ τοὺς ἔχομε τοὺς Γιωνανλῆδες ἐδῶ.

Τότες ἔφειρε τί θὰ κάμουμε;

Θὰ πῶρῃ τὸ πῶρῃ στὴν δέσχη τοῦ δικαίου μου, σὸν σπῆτι, καὶ ἄρ' ἐκεῖ θὰ σοῦ φέρῃ μία φορεσιὰ δικὴ μου, θὰ τὴν φορέσῃς τὸ βράδι καὶ θὰ σὲ πῶρῃ σπῆτι. Ἐ! τί λές;

Μὸν σέο, θὰ σοῦ χρεωστῶ τῇ ζωῇ μου.

Κάτσε τώρα χωρίς φόβο καὶ πῆς μου πὺς τὰ περάσας.

Τί νά σοῦ πῶ, μὸν σέο, πᾶσι ἡ Τουρκία πᾶσι. Ὅτι καὶ ἂν θὰ σοῦ πῶ δὲν θὰ μπορέσῃ νά καταλάβῃς τὴν κατὰστροφὴν μας. Δὲν με ρωτᾷς, εἰκοσι μέρους τώρα πὺς λῆττω εἶδα ἡμέρη στὰ μάτια μου. Ἀρ' τὸ Σαραντάπορο άκόμη πολεμάει. Καὶ με ποῖους φίλες μου με Κρητικούς. Αὐτοὶ εἶνε στὴν πρώτη γραμμῇ, ἂν ἦσαν μονάχα Γιωνανλῆδες ὥς τὰ τώρα θάπαυαν τὴν ἀνάστα τους στὴν Ἀθήνα, τί νά τοὺς κἀμῃ δῖμος τοὺς Κρητικούς καὶ πὺς νά μετρηθῇ κανεὶς με τέτοια λουσιωμένα σκυλιά πὺς διπλοῦνε αἷμα; Τὸς βαροῦσαμε με μυδραλιοβόλα, με κανόνια, με μῶνσερ, μὰ πεντάρα δὲν ἔδιναν ὀφρῶσαν σὺν τυφλοῖ ἀπάνω μας καὶ τόσο πολὺ μὰς πλησιάζαν πὺς ἀκούγαμε τὸ «τεσλιμ» πὺς μὰς φωνάζανε. Ἀρ' οἱ ἄλλοι οἱ τοιπλάκηδες πὺς τοὺς λέτε;..

Ἐδῶνουν;

Ναί, ἐδῶνουν ἐκείνοι πάλιν δὲν κάθονταν, ὅλο γιουρούσια κάθονταν, καὶ ἔπειτα νά σοῦ λέν κάτσε καὶ πολέμα. Νά με βλέπῃς ἀξιωματικὸν στὰ μάτια, νά σοῦ δύνουν ἔξωτες σφαίρες, νά τρῶς πατάτες καὶ χερμαυδία ἄρ' τὰ χωράφια καὶ νάχης νά κἀμῃ με Κρητικούς καὶ διαβολοτσιπλάκηδες, ὅλομυρ; μὸν σέο!

Πρῶτα πρῶτα τῶκορε. Ἰάσθη ὁ πασὰς, κατόπιν οἱ ἀξιωματικοί, καὶ ἔμεινε οἱ φουκαράδες τί νά κάμουμε; τοὺς ἀκολούθωσαμε καὶ ἐμεῖς. Καλὸ καὶ τὸ φεγγί, μὰ καὶ μ' αὐτὸ δύσκολα γλυτώνεις, γιὰτί ἔρουν κατὰ διαβολοκατόνια πὺς σὲ βρῖσκουνε ὅπου καὶ ἂν πᾶς.

Μὲ τὸν καιρὸ ἔπαυε πλεῖα ἡ ὀρητορικὴ του, ἡ φίλια μας ὅμως δὲν γάλασε. Ἡβαν τέλος χρόνια δίσταξα. Ἀρχίσω νά γράφω καὶ ἐγὼ σὺς ἡμεριδές. Τὸν Χασάνην δὲν τοῦ πολυάρεσαν αὐτὰ, μάλιστα ἡ ἀρθρογραφία μου, ἔναντιόν τῆς «Ἐνωσης καὶ Προόδου». Σ' ἕνα ἄρ' τὰ ἄρθρα μου ἀπῆλθον στὴ «Ρούμελιν».

Ἀπάνω ὁ αὐτὸς ἔγινε τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, σὸν ὁποῖον γράφεικα μέλος. Αἱ σφύσεις μας διεκόπησαν πέρα πέρα. Ἐνα κρῖο «μὲν ἴσως» καὶ «μὲν σὺν» καὶ ἄλλο τίποτε. Δὲν χωροῦσε σὸν μωλὸν τοῦ φουκαρὰ φίλια μ' ἀνθρώπον πύργε πολιτικὰς ἰδέας ἀντιθέτες. Τὸ στομάχι του μαθημένο νά χωνεῖν «πατάς γαχνισή» δὲν μποροῦσε νά χωνεῖν ἕναν ραγιά πὺς σήκωσε κεφάλι καὶ ζητοῦσε χεροπασιὰ δικαιώματα καὶ ὅχι λαγούς με πετραχήλια. Τὸν ἔχασα γιὰ κάμποσον διάστημα.

Τὴν Δευτέρα ὕστερα ἄρ' τὴν μάχη τῶν Γιαντινῶν, μόλις εἶχα κατεβῇ σὸν γραφεῖο μου καὶ ἄξαφνα μπαινὲν μέσα ὁ Χασάνης, ἄ-ξοιρτος, ἑλεεινός, πετὸν καὶ κόκκαλο.

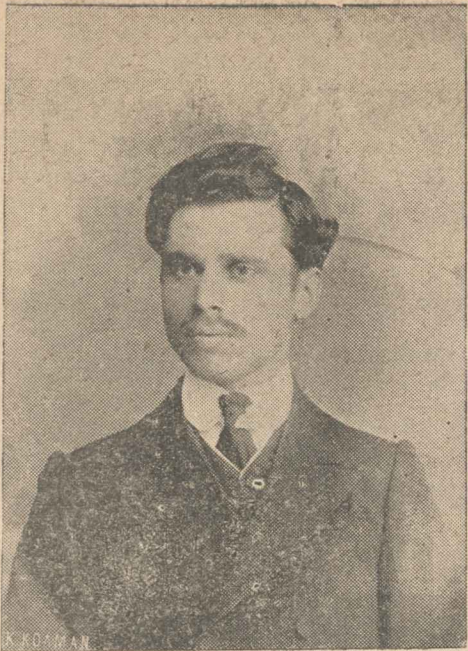
Βοὲ καλῶς τὸν Χασάνη.

Μπὸν ζούρ, μὸν σέο.

Τί γίνεσαι, άσχερό βῆ;

Ἐργάζομαι τὸ πανοφῶτον του καὶ στοργυλοκάθησε σὲ μὴ καρέκλα δίπλα στὴ σόφα.

Ας τα, μὸν σέο, ἄς τα. Μὰς βόηξε ἕνα κακὸ πὺς δὲν ξεύρομε πὺς θὰ καταλήξῃ. Κατάρθα ἀμέσως τί ἤθελε. Ὁ συνωνόματός του Ταχὶν ποσ

Ν. Πρωτογεράκης, ἐκ Πειραιῶς, περὶ ἐν Ἡπείρῳ

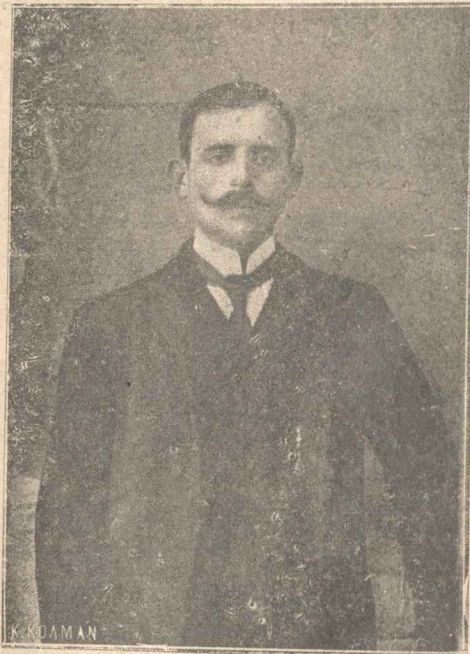
Σ. Κωστάκης, λοχίας ἐξ ὧνων, τραυματισθεὶς εἰς Πεσά

Χορ Α. Κρεούλης, ἐξ Αἰγίνης, τραυματ. εἰς Σαραντάπορο

Κων. Φλέσσας, ἐξ Ἀρφαρῶν Καλαμών, τραυματισθεὶς εἰς Γιαννιτσά

Ἀγγ. Ταμίσιος, ἐκ Θηβῶν, τραυματισθεὶς εἰς τὰ Γιαννιτσά

Κων. Ἀθ. Θεοδωράκος, τραυματισθεὶς εἰς Πορφυρίαν, (12α σελ. 14η)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΒΟΝΤΑΣ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΑΧΑΣ

Ἀλ. Π. Γιαννόπουλος, ἐκ Στερίου Κορινθίας

Ζ. Διαμαγγελέας, ἐκ Σύρου

Ἀνάρ. Κόρσασαθής, ἐκ Βόλου

Ι. Βαρβέρης, ἐκ Πανόρμου Κρήτης

Κ. Π. Καλαμαριώτης, ἐκ Μεσσηνίας, ἀνθυπολοχαγ.

Κυρ. Χαρούσης

Ν. Σ. Κοντονής, ἐξ Ἀμαλιάδος

Ν. Γιώτης, ἐξ Ἀρτης

Ε. Φέρος, ἐκ Κερκύρας

Π. Παπαπανάγος, σερ. μηχανικοῦ